

THƠ

VĂN HỌC HIỆN ĐẠI VIỆT NAM

Lê Quang Sinh
thơ

TUYỂN CHỌN TÁC PHẨM 1977- 2008

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
Hà Nội – 2009

LÊ QUANG SINH

thơ

Tuyển chọn tác phẩm

1977-2008

TÁC GIẢ XIN CHÂN TRỌNG CẢM ƠN HỘI
NHÀ VĂN THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH ĐÃ TÀI
TRỢ ĐỂ CUỐN SÁCH NÀY ĐƯỢC ĐẾN TAY
BẠN ĐỌC.

ĐỌC THƠ LÊ QUANG SINH

Hữu Thịnh

Tôi có niềm vui đọc rong ruổi với Lê Quang Sinh nhiều lần trong đời và trong thơ. Còn nhớ một ngày đang trôi trên phà Rạch Miễu (Bến Tre), tôi nói thơ Sinh nên ngừng lại. Trước sông Tiền vạm vỡ, từ nghìn vạn cây số chảy về, tại sao tôi lại nói câu ấy? Tôi nói thế là trước hết nói với mình. Thời gian rộn ngời, không gian choáng ngợp, đời ngời là một chớp mắt, vậy sống cho đến tận đáy từng giây từng phút, cố gắng cô đặc trời đất với mình trong một khoảnh khắc may ra có thể tạo nên một ấn tượng nào đó. Đó là cách lấy hữu hạn để ứng xử với vô cùng.

Thơ Lê Quang Sinh đậm về cảm. Mà cảm thì cũng vô cùng hóa hóa sinh sinh. Hơn nữa thơ không chỉ có cảm. Cảm là giao hòa, nhúng từ giao

hòa để đến đặc sắc, cần phải có cái gì riêng. Và ở đây, may mắn đã đến với Sinh. Thơ anh có quê hương. Lần nào trở lại với vùng quê này thơ anh cũng thấm thiết và cảm động. Anh không cần cố gắng lắm, mà vẫn sâu, vẫn gọi. Mà thơ thì quan trọng nhất là gọi. Sự đời nói bao giờ cho hết, thì nhân chỉ gọi thôi. Gọi để mà lan tỏa. Thơ Sinh có những bài vừa gọi vừa lan tỏa. Anh hái những lộc biếc ấy từ hồn. Rồi từ đó mà mở rộng ra với cái thiên hạ bề bộn dũ dằn, thơ anh vừa đa mang vừa cả tin chộn rộn cả lòng người. Lê Quang Sinh là người rất chịu đọc. Anh không phải không biết đến những thứ thơ đầy những khách quan, đầy những vô tình. Nhưng anh đã kiên cường làm chính mình trong một thời buổi thơ nhiều nghiêng ngửa.

Anh đã làm cho người đọc bịn rịn trộm những câu thơ hay. Đó là sự kết tinh bất ngờ của rất nhiều yếu tố. Lê Quang Sinh đã làm cái việc tưởng giản đơn mà rất khó là trông bóng mát trên lộ trình thơ.

13-7-2009

Cảm nhận

Tôi trở về bến đợi những câu thơ
nuôi hy vọng cái mình cảm chẳng được
chiều thánh thiện màu hoa hoàng điệp
mặt trời xanh xoay xở những vàng mây.

Không ai xui tôi thao thức đêm ngày
chút thoáng qua mơ hồ như cỏ bạc
đem thương nhớ gieo vào lạnh nhạt
tôi tìm về bóng dáng một mình tôi.

Chiếc lá rơi còn mang gió bầu trời
nhưng tôi biết cây nặng tình với đất
sông lắng lòng phù sa hóa mật
giữa nồng nàn tôi là kẻ bơ vơ.

Tôi trở về bến đợi những câu thơ
lặng lẽ vốc lên tay mình nắm cát
chút phiêu lưu tưởng chừng cầm chắc
lại dễ dàng tuột khỏi kẽ tay.

Hà Nội đêm cuối

Nào ngồi cả xuống đây chậu than còn ém lửa
ngọn lửa hiện lên khuôn mặt những chân trời
hạt ngô sữa ủ mùi trong tro nóng
mười mấy năm cời lại rồi bời.

Chúng tôi ngồi hơ tay lên kỷ niệm
âm mặt này lại giá mặt bên kia
lá me bay - Sợ đêm nhiều lá rụng
một đời than vun lửa để tàn.

Chén nước trà vùi khuya khoắt vào trong
đêm yên tĩnh dâng đầy lên mặt phố
khói thuốc缭绕 vẫn vơ đi ở
chúng tôi ngồi chia sương cho nhau.

Chúng tôi ngồi nướng vội bát đêm sâu
gốc me cũ, ngọn sấu già rỏ nước
mùi hương ấy, bầu trời hoe mắt ướt
hoa sữa mang đi, ký ức chờ về...

Những người lao công từ phía bờ đê
tiếng chổi đồn đêm vào từng ngõ nhỏ
khuya Hà Nội chênh vênh những gió
đánh hờ lên nếp ngói mỗi kiếp nhà.

Đêm vẫn dành cho những kẻ đi xa
bữa tiệc bày ra với nhiều quá khứ
người nướng ngô phúi bụi than ý tứ
cứ sợ mình quá lửa với ngô non.

Những sợi gió

Những sợi gió pha lê,
ngày hội xuân râm ran trở về...

Những sợi gió từ mùa thu trước
âm vang từng tiếng trống trường
hoa xoan tím về nơi vết mực
tuổi học trò chát vị bâng non.

Có những chiều se se ký ức
cha còng lưng mót sắn trên đồi
đuôi sắn sót găm mầm gianh độc
đá núi làng đêm ấy vĩa mồ hôi.

Dòng sông quê bao mùa trăng tròn, khuyết
câu hò nào chở mẹ nắng chang chang...
Trông cát trắng, dây bầu trườn xanh biếc
đế kêu sương trong túi áo mực đồng.

Em còn nhớ màu rong riềng đỏ lửa
cứ bung biêng ngậm mật dưới mưa hè
phút rung động mềm môi vị ngọt
xác hoa còn ấm mãi hồn quê.

Tôi mãi miết giữa ồn ào phố xá
em yêu ơi, giờ ở nơi nào?
Cứ mỗi bận giật mình nghe mưa đổ
lòng lại đầy những sắc đỏ nôn nao.

Ngày sinh tôi, giờ mẹ cha không nhớ
góc trời quê ấm những mùa màng
có những chiều bồn chồn nghe bàng rụng
gió mơ hồ thổi dọc hành lang.

Mùa hạ và cỏ xanh

Bạn thường kể về người con gái ấy
lại nhắc nhiều tới cỏ sông Thương
màu cỏ sắc như hơi thở vậy
biết trong bạn mùa hè vậy gọi
cơn mưa chiều vừa tạnh. Gió cồn lên!

Tôi hình dung ra người con gái
chiều êm đềm sông Thương
với đôi mắt dịu dàng như cỏ
mây mơ mộng cuối chân trời trắng xóa
cánh buồm căng gió
khát vọng về biển cả
khi nhìn vào mắt bạn long lanh.

Mùa hạ đến - Màu cỏ xanh
cô gái áp lên ngực mình
ngọn cỏ,
như áp lên ngực mình
ngọn lửa!

Rồi cứ thế,
bóng cô gái hiện dần trong gió
tôi gặp trên gương mặt bạn đắm mồi hôi!

Có nghĩa là như thế trong tôi
bạn đã đến với mùa hè cỏ biếc
và màu cỏ xanh phả vào thơ tôi viết
một âm thanh rung động suốt bốn mùa.

Lời hứa mùa hạ

Giờ trong tôi có một mùa hè
con nước lũ đóng ngăn vào ký ức
bạn đi rồi vĩnh viễn chiều nay
mùa hạ thấp một màu hoa đỏ
mùa hạ,
vắng bạn
tiếng suối rừng dội xuống lòng thung...

Bạn nằm đó bình thản như ngọn cỏ
tên gắn lên nền đất mỡ màng
một dòng tên khắc tuổi đời mười tám
chót vót đỉnh đồi mây bay!

Bạn chẳng kịp về đón lá thư chiều nay
người con gái xứ biển xanh mơ mộng
lá thư nhỏ như bàn tay mềm ấm
bên lá thư bè bạn đứng lặng im!
Lá thư không người đọc
nhòe trong nước mắt tôi.

Chiều nay bạn bè về đông đủ
xếp thành đội hình trước một dòng tên
một lời thề như đất đai mội mạc
giọt nước mắt gửi về cây cỏ
đại đội triển khai thế đất bạn nằm
một hướng chốt quân thù không thể tới.

Thời khắc chuyển giao

Tôi nhạt lại rơi rớt của mùa đông năm trước
ủ cho mùa xuân sau,
trên cánh đồng chỉ còn trơ gốc rạ
lại tiếng giục trâu cho một vụ mùa.

Chuyến xe giao thời chở tôi và em
người ta ví von - Cuộc hành trình xuyên thế kỷ
tôi và em thì nhỏ bé
liệu rồi ấm được nhau chăng?

Trang báo trên tay em cầm
in thơ tôi,
những con chữ thần thờ đưa em trôi về đâu
trời rất lạnh. Xe thì lao nhanh quá!

Những cánh cò trắng xóa
trên cánh đồng ca dao...
Xin đừng trách sông bên lở bên bồi
bên lở thì đau, bên bồi thì nặng.

Trong đôi mắt em thăm thẳm
những chân trời lóe sáng vệt sao bay!

Lại tiếng giục trâu giữa mỗi đường cày
chuyến xe vừa tới bến.
Ngả em đi và nơi thơ sẽ đến
có tình yêu của một cánh đồng.

Đôi mắt mẹ

Rất xa,
nơi vô tận
mắt mẹ mỗi mòn
mong gặp những đứa con.

Tuổi bảy mươi thân gầy như cành khô
tuổi bảy mươi nước mắt người thôi chảy
nước mắt người nuốt ngược vào trong!

Những đứa con mẹ mong
không thể về được nữa!
Những đứa con đứt ruột mẹ sinh ra
Những đứa con đứt ruột mẹ - Lìa xa!

Đứa nằm lại rừng sâu,
đứa ngào vào sông nước
tiếng gọi mẹ cuối cùng tức tưởi
cái nhìn cuối cùng hấp hối con giông.

Gió ơi, chớ lật càn rặng lá,
nắng ơi nhạt đi, cho lưng mẹ bớt còng!

Chiến tranh qua rồi đã bấy nhiêu năm
đôi mắt mẹ vẫn không rời phía ngõ
đôi mắt mẹ nhòa trong trời chiều.

Trước biển

Lần đầu đứng trước biển
ngỡ ngàng và vụng về
rồi tình yêu ập đến
tôi ào vào - Biển xanh!

Sóng kéo tôi vào lòng
sóng vỗ lên ngực trẻ
tôi tan vào biển biếc
hay nào biết nông sâu.

Cho tới lúc – Vô tình
mới hay, chiều đã tới
ngoảnh mặt, nhìn một thời
trôi qua đi đến vội...

Đêm về, trời sao mới
cùng vàng trắng miên man
tôi đi trên bãi cát
kỷ niệm vô êm đêm...

Biển vẫn xanh như thể
sóng vẫn trắng một màu
thời gian của tuổi trẻ
chở vàng trắng lên cao.

Khát nắng sông Tiền

Anh khát lại sông Tiền chút nắng
cho câu thơ sánh dưới sánh dưới dạ cầu
anh đành lỗi hẹn cùng mây trắng
lũ lớn, sông đầy, em ở đâu?

Lục bình do dự níu chân nhau
nóc nhà lượn vòng tiếng chim cuốc cuốc
ai vừa đến như từ câu vọng cổ
ai vừa qua như gió ngược về anh.

Ngựa lên cầu, câu lý bắt đầu xanh
nếu mùi ổi không vẫn mềm mái tóc
nếu như sông không mặn mòi nước mắt
phù sa đâu bạc tóc bao người...

28/8/2000

Mẫu đơn – Sim tím

Từ khi biết mẫu đơn
anh càng mê sim tím!
Hôm nay ghé thăm đồi
hái chùm hoa kỷ niệm!

Màu tím và màu đỏ
màu của núi của đồi
khen đất đai màu mỡ
cho hoa thêm đẹp đồi.

Phên lỏng, gió lừa

Gió trời, mấy cuộc buồn vui
lặng nghe lá vỡ bên chồi tơ non!
Đêm hao, biết vọng ngày tròn
tìm đôi câu hát để còn ru nhau...

Sinh ra bông giấy tím nhàu
người đem sông suối bắc cầu liêu trai!
Gom về trời đất Thiên Thai
vào trong tơ trắng, vận ngoài tóc đen
mới thì lạ, cũ đã quen?
Đa mê vợi chút muộn phiền... mà vui!
Đục trong ký thác với đời
câu thơ vơi vợi, trò chơi trốn tìm...

Bờ chiều, lau trắng, nắng im
chờ đem bóng nước đi tìm hồn mưa!
Đã khi phen lòng gió lửa,
lạt măng buộc những được thua nổi gì!
Cây chùa tựa bóng từ bi
lá xanh thắm lại đã vì sắc thu?

Chở theo bao tiếng chim gù
mùa xa ngăn ngắt, gió ru rì rào...
Người ơi, trong cõi thấp cao
cái rơi, cái rụng cũng vào suối sông!.

4-9/2005

Tản mạn Đà Lạt

Lạc giữa chốn thiên đường
đầy hoa và trái ngọt
Đà Lạt trôi trong mây
Đà Lạt chìm trong gió!

Một thung lũng tình yêu
cho gái trai hò hẹn,
một thung lũng tình yêu
vó ngựa dồn... Xao xuyến.

Một đôi thông hai mộ
ghi mối tình thủy chung
đôi cây thông còn đó
bện vào như tấm lòng.

Chuyện tình còn nức nở
giữa dòng thác Cam Ly
khóc phận người dang dở
nước suối tràn bờ mi!

Cầm trái dâu chín đỏ
trái hồng như má hồng
chiều Hồ Xuân Hương gió
đôi mắt còn hư không!...

Những con đường ban mai
mờ sương tiếng vó ngựa
nhà em đâu thật gần
đi hoài sao vẫn gió!

Những con đường phố núi
ngoằn ngoèo trôi trong mơ
tâm lòng người Đà Lạt
mở ra đón bất ngờ.

Bao nhiêu điều muốn nói
bao nhiêu điều nhủ thầm
Đà Lạt ơi, Đà Lạt...
Mây bay mờ tầng không.

Như là chỉ có anh và em

Anh và em cứ thế dưới trời mưa
tán cây chẳng đủ che cho khỏi ướt
lửa đợi lửa nồng nản hai bờ ngực
mặt Tây Hồ ngơ ngẩn tiếng mưa va.

Có cái gì như lay giữa đêm sâu
khép rồi mở ập òa qua màn nước
có cái gì vùi sâu âm ẩm ướt
bồng vờ ra như chẳng thể nào tin...

Như là chỉ có anh và em,
không có mưa rơi và không có tất cả.
Như là chỉ có anh và em,
giữa vũ trụ bao la hai chúng ta là chủ.

Và như thế chúng mình không đơn độc
dầu mưa tuôn, sương gió ngập trời,
anh thấu hiểu bao điều trong hạnh phúc
từ những nồng nàn đọc dưới mưa rơi.

Hoa sữa

Ngỡ nói được với em điều nho nhỏ ấy
Hà Nội cuối thu lá chín đỏ cành!

Anh với em đi dưới trời không trăng
trong im lặng - Chỉ thầm thì hương sữa
gió xô vào đêm sao xuyên... gió!...
tiếng còi tàu - Nôn nao như em!

Anh chỉ lên chùm hoa sữa
nói những lời xa xôi
nói những lời...
Ngày mai anh xa rồi!

Đêm sẫm lại phía sau vòm lá
và màu hoa bùng lên.

Mùa hoa sữa 1982

Rặng nhãn cổng nhà em

Rặng nhãn cổng nhà em
đã vào mùa hoa rồi
hoa bay trắng con đường đất sỏi...

Em đứng vô tư bên cửa sổ
gửi ánh mắt vào những chùm hoa nhỏ xinh
con ong mật say mềm bơi trong nắng
phấn hoa vương lên lớp bụi mờ.

Tôi đi dưới rặng nhãn cổng nhà em
chìm đập cánh vù qua gác thượng
nhãn vào vụn lay lòng tôi thảng thốt
như tình yêu bất chợt – Ùa vào!

Em thường chơi cầu lông bên rặng nhãn già
hoa rơi ướt mái tóc em thấm gió
lưng còm độn biết đời còn vất vả
sợi tơ hồng buông giữa tôi và em.

Trăng đầu mùa như chiếc nơ cài tóc
bóng nhãn trùm mặt đất đầm mồ hôi
vẫn biết mùa này bên em trắng một trời hoa nhãn
tiếng ve ran mách phía cuối đường.

Tôi âm thầm đi dọc mùa hoa nhãn
biết khi nào đến được cửa ... rằng em...!

Bách khoa, 1980

Hồi ức

Cây gạo trước cổng nhà đã quá mùa hoa
phiến đá còn đây vỡ làm hai nửa
đã mấy mươi năm
buổi chiều màu mây cũ!

Nước giếng ướp hương cau – Một thời con gái!
Hoa còn đó
giờ anh trở lại
gàu tuột dây
lặng lẽ đáy sâu...

Mùi mít chín
nấu lòng người bỗng chốc

chẳng còn tuổi đôi mươi mượn có truy bài!...
Bầu trời – Gương mặt xưa!
Nhấp nhóa...

Bông hoa kiêu sa
ép vào trang thơ
mấy mươi năm
không gỡ được...

Thôi dẫu chỉ sương mờ ký ức
nét mi cong vật vờ cánh chim chiều.

Hoàng hôn

Những viên sỏi thời gian tím tái
người đàn bà nhón gót vội vã
gió từ sông lên
nhom nhóp bùn...

Người đàn bà cười,
hoàng hôn buông thông...
Bờ môi khô ẩm ướt cánh đồng
tiếng chim rớt từ tầng không rộng lớn
con đò chiều neo lệch mé sông!

Ghi chép cuối năm

1.

Mẹ tát tả gom xoong nồi đi rửa
cầu mong cho năm mới tốt lành hơn
hạt cát cọ bóng tháng ngày lam lũ
nụ cười người rúm cả mặt sông.

2.

Thắp nén nhang mời tổ tiên đã khuất
tết đang gần chậm chậm giọt mưa giăng
đất bật mở những chồi cây màu mỡ
đàn le le chao cánh xuống mặt đầm...

3.

Trước bữa cơm mừng xuân đông đủ
thầy chấp tay đứng vái trước bàn thờ
tuổi bảy mươi người là pho tượng quý
cháu con về quần tụ, nhìn lên.

Em tắm suối

Nước suối trong ngọc ngà tinh khiết
gió lật trần trời không mảnh mây che
hoa hai bờ dâng màu hừng hực
mùi hương thơm bay khắp suối khe.

Chim rừng bay ngó nghiêng đôi mắt
đàn cá bơi như thực, như mơ
em hồn nhiên như tiên trời giáng xuống
câu thơ trần lẫn lộn với thơ tiên.

Quơ bàn tay muốn chạm tới em
xa xôi quá cháy bỏng niềm khao khát
anh lặng lẽ đặt tay vào trời đất
chỉ có nước suối rừng với em là hiểu nhau thôi!...

Bến cũ

Bến cũ bao năm trời xa cách
con đò xưa gác mái vắng người chèo
nơi em đứng, nước gặm mòn thành vực
cây thông già ngọn gió chẳng buồn reo.

1995

Nửa vầng trăng

Nửa vầng trăng chéch phía tây làng
ai ném nôi cô đơn lên trời rộng
gió thông thông đất trời lạnh cóng
bên đê làng tôi đứng với cỏ đêm...

Day dứt

Anh cách em một dòng sông ngóng đợi
bờ gần dễ lỡ, bờ xa khó bồi
muôn làm hạt phù sa thương nhớ
cứ sợ dòng trong nặng khi trôi.

Quy luật

Một thân cây trần trụi gió đông
không đủ lá để kết vòm râm mát
em đứng vội vàng trước vàng mây xa lắc
sau những rụng rơi kia cây đang dồn mật cho chồi.

Một thoáng đèo Ngang

Một nửa buổi chiều tuôn đầy vực
ta chênh vênh bên mép gió thổi hờ
biển hun hút lòng người xuôi ngược
một đèo lau trắng, nước xanh mờ...

Đầu tháng 9-1996

Nhớ bạn

Mười cái tết xa nhà, xa xứ Bắc
nhánh mai vàng - Không thể vàng hơn!
Chớp nhấp nháy chân trời xưa đỏ ửng
mắt ta nhòe hay mắt cố hương?

Xuân 1995

Trừu tượng

Tôi chạm vào cánh đồng thon thả
hừng hực bờ vai - Hương lúa ấm mềm
nước vỗ đồng sương mương ngập cỏ
run rẩy vàng trắng gió quăng lên...

Sông Bưởi

Ai đặt tên sông để nhớ về mái tóc
em tắm trưa vục nước gội đầu
hoa bưởi rụng trắng vườn nhà hai đứa
đôi bờ sông xào xạc cỏ lau.

Nụ hôn

Ngả mình xuống cỏ non tơ
đêm buông chậm chậm anh chờ gió lên
có gì mềm ẩm đan chen
lặn vào đôi bóng trắng liềm đông đưa.

Tiên Dung – Chữ Đồng Tử

1.

Khi nảy ra ý định tắm sông
Tiên Dung biết đâu duyên trời đã định!
Chữ Đồng Tử tự vùi thân xuống cát
nào ngờ là để gặp tiên!...

Anh yêu em,
hoa súng nở tím ao đình cỏ
lội xuống mà nước lại đẩy xa thêm.

2.

Tiên Dung ơi,
phút gặp gỡ thiên thần bên cát ướt
dòng nước còn hốt hoảng thịt da anh
chuyện thần tiên qua nhanh, đời thực
chớp mắt. Còn không nhận ra mình?

3.

Anh không từ những lâu son, gác tía
đến cầu hôn em lũ lượt ngọc ngà.
- Chữ Đồng Tử
chàng ơi, sông bể...
Lòng vốn sợ lòng lại thốt ra.

Nghĩa Kỳ

Thuở nhỏ,
cha theo ông lên Phúc Tường làm thợ
gặp mẹ - Chân quê!
Ngày cưới, đồng làng mùa lũ
cá rô rạch bờ lên đê.

Xuôi ngược mẹ cha bươn bả
sáng bán củ gianh, chiều nấu cao bét bò(*)
dốc đò Sét mưa rào trơn tuột,
thất thểu ngày xuân bữa đói bữa no!

Mái gianh úp xuống những đời lam lũ
hạt lúa không kịp chín để thành mùa,
cái chảo gang rang một đồng ngập nước
củ chuối ngào cùng con ốc, con cua...

* Bét bò: Một loại cây có trái như con bọ chét bám vào lưng bò hút máu., dùng để nấu cao như cao ích mẫu

Cái rét tháng ba, một manh áo vá
mẹ tôi mang đòn gánh lên rùng!
Gánh bồi quá vai, sương trời mờ mịt
vạc kêu đồng cồng vách phen thưng.

Ai nào biết núi Cao, núi Mọn...
Củ sắn đào non cứu đói bao nhà,
đồng Mực, đồng Đăn, cỏ năn, cỏ lác
địa bám đầy quanh thắt lưng cha.

Năm bốn lăm khởi nghĩa,
từ làng tôi cờ đỏ sao vàng
lan sang làng khác...
Nước sông Mã phù sa ùng ục
Nghĩa Kỳ thành tên gọi mới làng tôi!

Làng vẫn nghèo,
được tiếng là hiếu học,
chúng tôi lớn lên cùng với dân làng
bằng lá sắn nộm vùng, hạt bo bo...
Con chữ lặn vào người xiêu vẹo!

Cha tôi đi dân công hỏa tuyến chiến dịch thượng
Lào

lại gánh, lại gồng, lại đèo, lại suối
bàn chân cha tửa bao lần đá núi
Tiếng điệu cày òng ọc rít lên...

Chín năm, rồi hai mươi năm
hết chống Pháp lại đi đánh Mỹ
như cây tre dẻo dai, bền bỉ
làng đi qua hai cuộc chiến trường kỳ
đời cha, đời con nối nhau đi đánh giặc
trộn lời thề nghèngh Sét đứt làm đôi!

Mái gianh thừa dần,
nhấp nhô mái ngói...
Tôi trở về làng qua chiếc cầu phao
gió thổi bờ xa, dòng sông chùng nhỏ lại
bãi cát xưa lổn ngổn trái bù lào (*).

* Bù lào: Bí đỏ.

Anh vẫn nhớ ngọn đèn dầu mở tỏ
ngày nào hai đứa bên nhau
đôi mắt em hút sâu vào đêm tối
giống mía Kim Tân ngọt hộ lòng người...

Anh vẫn nhớ tên những Bồng Phồn, đồng Phốc...
Xóm Bái, xóm Đình bè bạn thương nhau
tiếng chim lanh chanh trên chùa chiền rêu mốc
câu hò ghẹo còn vợ vợ bến sông sâu.

Ngoài bảy mươi,
cha tôi ngồi nhấm ly rượu gạo
mẹ vẫn loay hoay với bếp rơm nòng
lửa cháy, tàn tro lả tả
dáng Người in trên vách bập bùng...

Mùa xuân Bính Tý 1996

Về quê

Đường quê đầy vết sóng trâu
thương đôi guốc phỏ lần đầu về thăm!
Xóm làng bẽ bộn cuối năm
lá tre rải đến tận sân em vào.

Mẹ cười bồm bẻm miếng trâu
cha ra đứng đón con dâu tận đò!
Một vùng đây ấp tiếng hò
tuổi thơ anh bỗng gió lửa đây vui...

1983-1995

Em ở đâu?

Em ở đâu,
em ở đâu?

Chiếc cầu nhỏ bắc hai đầu chênh vênh
tìm em giữa phố sinh viên
tiếng ai hát tự tầng trên như mời...

Xa xôi chi lắm mà lười
một con sông nhỏ nước trôi lặng lẽ
một mình một bóng bơ vơ
loay hoay biết đến bao giờ gặp nhau.

Gió vò rối tóc trên đầu
tìm em vời vợi một màu trời xanh
tìm em với tấm lòng anh
và tình yêu đã hóa thành lời ca!

Em ở đâu,
em ở đâu?
Trăng lên như giục, chiếc cầu như nghiêng
nỡ nào em lại lặng yên
với đôi mắt ngọc đắm chìm xa xôi!...

Anh đi cùng bề, cuối trời
với trái tim khao khát lời yêu thương
em ở đâu,
em ở đâu?

Tản mạn thời sinh viên

Cho tôi được bắt đầu từ đây
một thời từng gắn bó
những căn nhà quen gọi phố sinh viên!
Cái phố nhỏ ồn ào như sóng
ánh đèn khêu – Gương mặt sáng trong đêm.

Mười hai đứa chúng tôi chung một căn phòng
đồ đạc có gì đâu ngoài sách vở
chiếc giường tầng nôn nao gió thổi
đủ chỗ che đùm bọc chúng tôi
trong những đêm mất điện
sau mỗi kỳ đồ án
chúng tôi nhìn nhau gương mặt có gầy đi...

Tiếng ai hát bắc cầu qua sông Sét
nghe chùng chình cửa ngõ phía bên kia!

Những năm tháng bên nhau để rồi lại xa nhau...
 Bây giờ bạn nơi đâu?
 Có về được với tôi đêm nay
 cùng nhớ về ngọn nguồn
 buổi ban mai rức rở!...
 Nụ cười thầy giáo
 tôi mang theo ấm áp suốt một thời.

Những con đường rợp bóng cây tới lớp
 đủ cho vàng trắng non soi bóng xuống hiên nhà.
 Hồi hộp quá, tiếng rụt rè gõ cửa
 tìm một người - Mười hai đứa xôn xang!

Những năm tháng gần nhau để rồi lại xa nhau...
 Bây giờ bạn nơi đâu?
 Cánh buồm màu nâu, chân trời màu nhớ!
 Cái thằng Chiến hiền như hòn đất thó
 suốt ngày ghi ghi chép chép
 vẫn còn đây những câu thơ bạn viết
 những câu thơ một thời áo trắng
 những câu thơ như những áng mây trời...
 Thanh thảo quá tiếng chim chuyền trong nắng
 cánh cửa phòng khép mở gió trong tôi!

Những năm tháng gần nhau rồi lại xa xôi
bây giờ bạn nơi đâu
chân trời góc biển?
Nhớ thằng Sáu quê Bắc Ninh
không thuộc trọn một câu quan họ!
Tiếng đàn bạn đêm đêm tôi nhớ
mẹ thường ra sông gánh nước giờ này!...
Sông trong quá - Dáng mẹ gầy lam lũ
nốt nhạc còn gieo nặng đến hôm nay.

1977 -1984

Duy nhất

Tối ấy,
cuối mùa hoa sáu rụng
sóng hồ xô bóng tôi và bóng em
khi em nói: - Anh là người duy nhất!
Trời đầy sao!

Hoa sáu rắc vào đêm,
vào tôi và em
em cúi xuống giấu nụ cười bối rối
trời cũng đầy sao!

Và từ đây em thành người duy - nhất
tôi cầu mong tình yêu đầu trọn vẹn
tôi giữ rịt em như e sợ điều gì
tôi dành hết cho em
tôi ích kỷ cũng vì em...

và có lẽ chính những điều như vậy
em đã nói lời từ biệt với tôi.

Đêm nay tôi trở lại con đường ngày xưa hoa sấu
rơi đầy

một mình tôi với vòm sao tối tả!
Khi em gặp một chàng trai khác
thì em ơi,
em hãy cứ nói đi
- Anh là người duy nhất!

Tâm tư

Một mình đi giữa đất trời
vẫn màu xanh của cái thời yêu đương
hoa rơi trắng xóa mặt đường
bóng em mờ với chiều sương giăng đầy!

Tiếng chim vẫn gõ xanh cây
và mình vẫn vậy thảng ngày toòng teeng
đã trao hết cả cho em
còn đâu nữa với trái tim bồi hồi.

Đã qua rồi tuổi hai mươi
trắng trong đã hết cái thời vô tư
nghênh tai nghe gió cuối mùa
lá vàng rơi
khép tâm tư
lạnh lùng.

Dấu hôn đầu

Chiều ấy,
bất ngờ em hôn tôi!
Giữa mé rừng chín một chùm ổi đỏ
gió trẻ trung, hoang vắng ngút trời.

Con bướm bướm rừng bay trên cánh hoa rừng
tiếng thác đổ dốc cạn lòng mà đổ
chùm cung cang quẩn quanh cây lá đỏ
mặc vô vàn những ngọn cỏ may!

Em và tôi nào biết có chia tay
nào biết có những buổi chiều biên biệt
giang giang bay về rừng mỗi một
đôi cánh buồn vẽ mãi nét mi xưa.

Lùi lại phía sau nụ hôn định mệnh
chia tay em tôi lại đến với rừng
những con bướm bay trắng lên đá cỏ
những chiều tà gặp ổi chín băng khuâng.

Người ấy, trở về...

Với Viên Lan Anh và Hương Giang

Chẳng có vàng trắng nào hờ hững với em
đã qua rồi dòng sông quá khứ
người lái đò và cô thiếu nữ
vô tâm kẻ ngóng người chờ...

Kẻ ngóng chôn chiều xuống đất
người chờ mỗi khúc dân ca
sông thăm quá tre hai bờ hoe ngọn
tiếng chim cu che mặt cỏ thăm thì.

Cỏ xanh dịu suốt một thời con gái
cỏ dữ dội suốt một thời con gái
đêm thiếu nữ dậy thì nghe tiếng ve vọng lại
chút mơ hồ từ một cõi xa xăm.

Vàng trắng mơ cứ chi phải đợi nằm
đau đầu bình yên *xin tựa vào giông bão*,
giữa hoang mạc em tìm miền ốc đảo
giấu niềm say trong vạt áo đời thường.

*

Người ấy,
trở về
nơi cánh diều bị buộc
sợi dây thòng như một vệt cắt đen.

Người ấy trở về hành trang không có tiếng ve
không có trong giấc mơ *người đàn bà trộm vật*
trong sâu thẳm lòng cây rỉ nước
có mầm xanh của ánh trăng huyền.

Người ấy trở về trên gương mặt em
còn in dấu miền hoang cháy khát
đêm trắng lạnh ngồi uống ly rượu chát
bát cháo gà vắng chút vị hành xưa.

Tháng giêng năm 2000

Múi bưởi

Chiều ấy,
chẳng giống chiều nào
em chia bưởi
riêng anh người nhận chót...

Buồn!
Vui!
Chua!
Ngọt!..
Anh thành người thiếu gặp may trong cuộc
muối bưởi the se sắt trời chiều!

Chiều ấy,
chẳng giống chiều nào
nếu xe không bẻ vó
con đường băng qua cánh đồng ngọt ngào hương
lúa
nếu chiều xuống không nhanh hơn...

Lơ lửng lơ trời một vàng trắng non
anh đón nhận từ tay em mùi bưởi...

Đôi mắt ngọt ngào bao điều em nhắn gửi
vàng trắng non các cố lại đi vòng.

Lời đêm

Thôi mà, xích lại gần anh
 có cây lá lóng xanh xanh che đầu
 đèn đêm nửa cạn, nửa sâu
 tiếng khuya đã vãn, lời ngâu đã vòng...

Sao trời nhấp nháy đầy sông
 loay hoay một thoáng hương thâm dạ lan
 tay thừa đành gửi sang ngang
 câu thơ đứng lại sau hàng mi cong!
 Muốn ôm ngan ngát vào lòng
 sao đêm rộng đến quá chừng hờ em?
 Khát khao dốc cạn nỗi niềm
 gió còn trối buộc tay trên ghế ngồi
 đành rằng ánh mắt thay lời
 chòm sao om một góc trời xa xa...

Giá mà gió cởi tay ra
 giá đêm đừng rồi như là dạ hương.

Thôi đừng liên chị, liên anh

Đi tìm nón thúng quai thao
gặp câu quan họ mời chào níu chân...

Gió cời bay áo tứ thân
gót son nhón đất âm thầm, người ơi!
miếng trầu cay ẩm bờ môi
tóc người người vấn sao tôi rối bòng...
Thà như con sáo xỏ lồng
thà như cái áo tứ thân khép hờ
đời tầm nong kén, nén tơ
loi thoi bên nước, bãi bờ leo teo...
Sông Cầu đầy mắt trong veo
thuyền chiều gác mái, buông chèo...lặng trôi.

Trăng non đặt chéch mé đôi
liên anh liên chị để rồi làm chi...?
Hát mà nước mắt ngấn mi
hát mà đứt ruột. Người đi cầm lòng!

Vô đề tặng vợ

Có thể suốt cuộc đời
không có được câu thơ đích thực nào về vợ
bao gương mặt đàn bà đi qua mờ, tỏ
giọt mực giữa đời rớt xuống thi nhân...

Triết lý của nhà thơ,
lòng vị tha em tin và dễ dàng tha thứ?
Thi nhân ơi,
nước mắt
nụ cười!...

Gió phiêu bạt thổi trên đầu trắng tóc
dòng sông xanh, con đò nhỏ bồng bênh...

Bông hồng nở còn gai,
cây ban già mười mấy năm thời gian sẫm mốc
em và vợ giữa hai bờ hư thực
thơ nhập nhòa như sóng hợp rồi tan.

Một mai, một mai...
Thơ anh gục lung linh giữa muôn hình bóng
trái tim về riêng với em thôi.

8-1-1995

Rượu đêm

Một mình ta với ta đây
rượu khan, đêm lạnh bữa đầy xung quanh
lẳng nghe sợi tóc lật mình
ngắm ngày xanh một bóng hình xa xôi...

Rượu này ngâm nửa đời tôi
nửa đời em nữa để rồi cô đơn...

Một đêm 12-1995

Viết cho em từ Hồ Tây

Em xa rồi,
còn lại mình anh
với Hồ Tây chiều lặng nắng
những chiếc lá thu lóng ngóng
rơi vội vàng qua vai.

Anh lạc mình giữa những lúa đôi
cỏ thì ẩm, mà anh xa lạ thế!
Em ơi!
Mặt hồ như chiếc lá ban xanh
em cầm trên tay chiều ấy bên anh...

Gió cứ thúc sau lưng như điên
khe khắt quá xui lòng thêm mãnh liệt
anh đâu còn là ngọn gió êm ả
để vội vã ra đi như lúc đến bất ngờ
không đọng lại dấu vết trong đời em khắc nghiệt...

Mặt trời lặn vào lòng đất từ xa kia
để anh nhớ, anh yêu và đau khổ
để anh biết hờn ghen và ích kỷ
làm sao nghĩ rằng anh chẳng đủ đây!..

Làm sao có thể ngăn được anh thương nhớ
khi trái tim đã biết cất lời...
Lời hát đắng cay và ngọt ngào
em hãy hát lên cùng sắc cỏ.

Ngày mai,
ngày mai,
khi quay trở lại
em hãy đón về chiếc lá ban xanh
suốt cuộc đời đập dữ dội trong ngực anh.

Trên đường

Con đường xa tí tấp
hằn dày bao dấu chân...

Những thân cây, thân cây...
Tán xanh xòe bóng mát
dấu tích bao cuộc hẹn hò, ly biệt!...
Chùm hoa,
dấu son khắc nghiệt
trên con đường trập trùng đèo dốc
trên con đường ngút ngàn mây bay...

Băng qua những đầm lầy
dấu vết người xưa còn sót lại
mặt trời ngả đầu xuống núi
tiếng ngựa hí
vọng từ nơi đô hội
nghiến lên ngực mình!

Những cây cầu cong như mái đình
hắt rêu phong xuống nước
trên con đường lặng im anh bước
đi về đâu?...

Lùi lại phía sau
những hàng cây định mệnh,
lùi lại phía sau
những đầm lầy, đèo dốc...
Thời gian dằng dặc
đi về đâu...

Đến trái tim em nhiều hồi hộp lo âu
anh không dẫm lên dấu chân người khác.

Trường huyện

Hai mươi năm
chưa một lần trở lại
tuổi thơ tôi - Rêu phủ vầy xà cừ...

Phố Ráng lèo tèo dăm quán nước lơ mơ
người nghệ sỹ mù với cây đàn bầu hát dạo
hoa dâm bụt ao trường cháy một mùa giông bão
vật cỏ trụi trời – Ký ức xa xôi!

Em có thường qua Bái Xuân chơi
cái làng nửa quê, nửa tỉnh
mùi mít bết bàn tay người thơm dính
nước giếng trong mình tắm ướp hương cau.

Đêm lỡm gầy lộc cọc bánh xe trâu
viên sỏi vỡ tan, lập lòe đom đóm
mắt ta chạm quầng đêm ướt đầm
chút lân tinh ngơ ngác tuổi học trò.

Ruột tượng gạo cả nhà dành cho một tuần dè sẻn
con sốt đầu tiên là lúc xa nhà
tay cô ắm một miền trường sơ tán
tiếng gầu sông ai vực ánh trăng khuya!...

*

Nhắc về dòng kênh xanh xanh bóng dừa
cô bạn ngày xưa đỏ hoe khóe mắt
viên sỏi trắng chiều nào nước trong còn giữ chặt
người con trai đi mãi không về!

Thương bác Mười lao công
da ngai ngái gió Lào

tiếng trống dọc tuổi thơ đi học
đàn sếu bay qua tháp nhà thờ...

Một cô Lợi, cô Tâm, thầy Sừ, thầy Trạch...
mùa đông nay tóc người trắng cả rồi!
Trang giao án – Phù sa hóa thạch
ngọn đèn dầu gom lửa xuống thơ tôi!...

Xin cảm ơn dòng kênh đem dịu ngọt cho vườn
em vắn lên chùa cầu siêu cho bạn
những mất còn, buồn vui, tĩnh lặng
như một điều mình chứng để thương hơn!...

Để lại được
miên man cùng kỷ niệm
nếu một lần bạn về được cùng tôi.

Thơ tình tuổi bốn mươi

Thơ tình cho tuổi bốn mươi
tôi đem chấp bút lỡ người đợi mong
cứ thương con sáo bên đồng,
tiếng kêu mỗi cả một vùng nắng trưa...

Thà như ngọn gió theo mùa
thà như cái áo mặc vừa vặn đi
người mang vương vấn làm gì
sân chùa lá rụng đã vì chân tu?

Ngoái trông bóng núi xa mù
người đi bỏ lại ngày thu cũ mềm
sờ tay đo cọng tóc mềm
người mơ chi rứa một miền xa xôi?...

Thuyền thơ trôi dạt, dạt trôi
ai gieo sương khô lụy người, mà sang...
Tôi yêu người đến nỗi nhàn
trầu cau đỏ quạch, nước càn càn khô...

Luận về chiếc nhẫn

1.
Dăm phân nhẫn vàng giằng chặt đời em thế!
Em mặn nồng như để xót xa ta!
2.
Người ta trao nhẫn vào tay em để trói buộc đời em
anh trao em tình yêu để trói buộc đời mình.

Bóng chiều

Đành rằng ngàn ấy năm trôi
đành rằng em đã quên tôi lấy chồng!
Giàn trầu quay quắt nhớ mong
hoa cau rụng trắng, cải ngồng loe hoe
nhắc chân đêm bước bên hè
phòng xưa cạn tiếng, rèm che ngả màu!
còn gì theo hạt mưa mau,
thêm gì trầu bện với cau để nồng?...

Với tay vợ vít tằm không
hòn trôi lơ dềnh một vùng cỏ kim!
Thương con bướm mải mê tìm
cứ quanh quẩn dưới gốc sim thất thần...

Phải chi gặp phút dừng chân
cho tôi sống lại cái ngân ấy thôi
cái ngân, ngân ấy... Người ơi!
Hoa xoan tím. Lá bông hôi trổ cờ.
Em xa cách tự bao giờ
lời xưa gói lại. Con đò sang sông.

Têm chiều vôi bạc trầu không,
trời quê nhuộm cả bóng hồng xa xôi.

Hà Nội trong tôi

Vẫn còn đây,
một Vân Hồ đêm đầu đông
hoa sữa thơm phập phồng ngực trẻ
ngọn đèn đường nung đỏ mặt người qua.

Hà Nội ơi,
điều thuốc vẫn cháy sạch rồi
câu thơ ngun ngút
bát tiết canh
chợ Đuối
chiều băng quơ!

Giấu tuổi thơ trong tán tre làng
Hà Nội trong tôi nôn nao kỷ niệm
cô gái đứng tựa chiều đắm đuối
mùi cốm bay trên lá sen già.

Bạn tôi tuổi ba lăm tóc ngả sương một nửa
ngồi làm thơ về những cánh rừng
đêm Hà Nội từng dấu chân lặng lẽ
cứ dón vào mỗi một trang văn.

Tôi mãi mê những trăng, những sao
giữa vụn câu thơ, trong ngàn lời hát
em lộng lẫy – Lâu đài, thành quách
tay cầm tay chênh choáng nắng Tây Hồ!

Tết quê

Trời trở lạnh,
mưa phùn giăng ngõ, xóm
phiên chợ cuối năm nhiều những nụ cười!
Lá dong xanh, mớ cà chua đỏ chót
cô gái làng quần ống ngắn, ống lơi...

Tất tả quanh năm dồn cho ngày tết
những đứa con xa xóm, xa làng
tôi đứng lặng nhìn mẹ tôi đãi đỗ
Bóng mẹ nhòa cả khúc sông trong.

Tết Mậu dân 1998

Hoa đại

Đã trót mang tiếng đại
mặc người khôn, kẻ khờ.
hoa cứ dâng sắc tím
thủy chung cho lứa đôi

Hẹn

Tết nay Mai nở sớm,
biết Đào đã trở chưa?
Mình hẹn nhau em nhé
dâng lộc đêm giao thừa.

Cuối năm 1997

Hòn

Tình tôi – Con thuyền mọc
mắc cạn dòng sông – Em!
Sao sông không dâng lũ
đẩy con thuyền tôi lên.

22-10-1998

Vàng trắng trong mắt

Bao vàng trắng ào ạt
đi qua một đời rầm?
Có vàng trắng lặng lẽ
sáng dần trong mắt đêm.

10-1998

Khoảng cách

Nơi ngỡ không tới được
vẫn hiện hình trong tim!
Khi tay ôm thật chặt
lại xa vời thế em.

Khắc họa một chân dung

Dòng sông em tìm đến
để vui chôn đắng cay,
khi em gieo mình xuống
lại ngã vào vòng tay.

1998

Yêu muộn

Trước nhà bông giấy tím
hoa vỡ tự bao giờ!
Gió lửa từ khoảng trống
suốt chiều dài câu thơ.

Một cánh chim bay lạc,
một nét son mịn màu.
Ta như người mới lớn
lại như người đang đau.

Như đang ngồi bên em
ngọt ngào con nước vỗ
như đang ngồi bên em
trái tim đau rạn vỡ...

Là khi ta bỗng nhớ
giận hờn điều vu vơ
em là dòng sông chảy
chẳng bình yên bao giờ.

Thơ viết bên gốc đào thê

Ngồi bên gốc đào thê
Bãi bút về hoa mai,
thời gian trôi ngược dốc
lùa se từng kẽ tay.

Một Thăng Long rồng bay
một Tây Hồ sương khói
một gốc đào như củ
còn trở vòng hoa tươi.

Một vùng quê xa xôi
xô đầy lên nét bút,
đường làng đi lọc xọc
mùa xuân háo hức về!

Chuyện thường tình thế thôi
sao tóc mình đã bạc
tiếng điệu cày ồng ọc
khói ngất trời...
Người ơi!

Hồ Hoàn Kiếm mừng 5 tết Mậu Dần

Tôi và Em

Tôi và em như chơi trò đuổi bắt
hai trái tim không đến được bao giờ!
Kỷ niệm chót bồi hồi nghe tiếng vỗ
cả đại dương khánh kiệt ngân ngơ.

10-1998

Bức tranh

Thêm một chuyến đò - Một cuộc tiễn đưa
hoàng hôn rụng sau lưng người thiếu nữ
rồi gió lên
rồi trăng lên!
Từ bàn tay vẫy vẫy...

Uống nước chè xanh trên đất Thăng Long

Gom cả một sông Hồng
vào bát nước chè sánh
câu thơ chìm xuống đáy
câu thơ trôi về đâu?

Ngày 27 tháng Chạp năm Đinh Sửu

Sắc xuân

Bóc tờ lịch cuối cùng
nắng chùng như đọng lại,
gom hết vào gió mới
chút màu mây mơ hồ.

Em từ miền Bắc vô
mang theo cảnh đào thắm
chạm tay lên sắc hoa
ngọt ngào cơn gió lạnh.

Cảm xúc Tây Hồ

Thì sương khói vẫn là sương khói ấy
em ngập ngừng chi hoa ban tím mặt hồ?
Thảm cỏ xanh ôm gót chân hoài cổ
ly rượu mừng uống cạn chút men xưa.

Em cứ hát để mặt hồ bớt khói
cái rét đầu đông lặn xuống má hồng!
Ai rót rượu tràn ly, ai khóc
ai nhuộm gầy một vạt nắng đông.

Đường Cổ Ngư xưa, hoa lá lợp tầng không
gốc nhãn đôi đêm mưa mình nép
chiếc ghé đá mép hồ còn giấu bóng...
Lại một đôi trai gái đến ngồi.

Nào em ơi,
ta uống cạn một Tây Hồ sương khói!
Em cứ hát với giêng, hai đăm đuổi
mặc trời xanh và nước hồ xanh.

Xin một lần hôn

Xin một lần hôn em
để cho anh được nhớ
để cho anh được buồn!

Một lần hôn em thôi
để em là tất cả
để em là mệnh mông...

Đất trời và dòng sông
lời ca và điệu hát
xin hôn em một lần

Một lần dù ngắn ngủi
để nói lời tình yêu
để nói lời ly biệt...

Để đêm nay, đêm sau
để ngày mai, ngày xa
nụ hôn là biển cả...
nụ hôn là bão tố
giông gió cả đời anh!

Em có thấy dòng sông
đang dềnh lên những sóng
Em có thấy giọt mưa
và chòm sao rung động!

Em có thấy,
 có thấy...
Anh nhìn vào mắt em

Người mù hát rong

Thành phố trưa mùa khô
bên góc đường
một người mù
với cây đàn
và trái tim giông bão.

Anh đã hát bao nhiêu bài hát?
Anh đã hóa thân bao nhiêu cuộc đời?
Anh đã hát cho bao người yêu nhau?...
Còn anh?...

Không có tiếng vỗ tay cuồng nhiệt
không ai mang hoa đến tặng anh,
trong chiếc mũ sâu hoắm dẫm đồng bạc
buồn như lá rơi rơi.

Mặc lòng người ngược xuôi
mặc nắng và gió,
cây đàn với anh là bạn
lời hát với anh là tình yêu.

Anh đâu thấy những vầng mây màu trắng
anh đâu thấy những giọt nước màu trắng
chỉ có tiếng đàn
day dứt khôn nguôi...

Đường phố ồn ào xe cộ như trôi
người hát rong vẫn chơi đàn mê mải!
Như chỉ có mình anh,
như cả trái đất này nhân loại đứng vòng quanh.

Cô đơn

Anh bỗng lạnh trong trái tim nồng nhiệt
gió từ sông ập thổi tứ bề
gót chân nhỏ chìm sâu vào đêm tẻ
giọt mưa nào buồn đến nhường kia!

Tiếng còi tàu nuốt vào tĩnh lặng,
ngọn đèn khuya không đủ sáng để buồn,
đêm quá rộng cho người khốn khó
cho vì sao cô đơn!

Anh không tin tình yêu là gian dối
như không tin biển hết mặn mà
Em như nước khát vào miền cát bụi
tan vào trong hết thấy cuộc đời.

Cảm ơn những trận lũ quét, cơn cuồng phong...
Khúc nhạc ai sôi lên bất chợt
trái đất vỡ tung sạch mọi lâu đài.
Anh nung nóng tình yêu nghìn độ lửa
thành tro than mọi lý lẽ ở đời.

Để được uống cạn cùng nhau ly rượu chết
ly rượu này dù không đủ em say
không đủ em tin, để em dâng hiến
làm đá ngoài kia sống lại những lâu đài.

Cho tới lúc em cười vui hạnh phúc
anh một mình lầm lũi với cô đơn.

Em chẳng còn là em!

Có thể,
một lúc nào em chẳng còn là em!
Ngôi sao khuya vụt tắt
và bầu trời tối đen.

Gió thôi không thổi nữa,
cô đơn và điêu tàn!
Cây đàn tơ phím bấm
em lẫn vào đêm hoang.

Dòng sông thời thơ trẻ
nhưng thôi rồi còn đâu
Thơ tình không viết nổi
vội một ngày khô đau.

Em chẳng là em nữa
còn đâu lời dối hơn.
Nước mắt dài nước mắt
em nhòa vào mưa tuôn.

Em không còn hát được
những lời ca buồn đau.
Anh ngồi và trời đất
tênh tênh chỉ một màu.

Lời ru của người tuổi lục tuần

Sáu mươi năm - Một cuộc đời
tôi nghe trời đất bồi hồi nước non!
Vàng trăng khuyết, vàng trăng tròn
dòng sông mãi hát với vòm tre lay.
Tôi cầm lên sắc cỏ may
lời ru cùng với tháng ngày mệnh mông.

*

Tôi ru bông giấy tím hồng
buồn vui sương gió mà không phai màu.

Tôi ru ngọn cỏ, buồn cau
thủy chung như mỗi miếng trầu mẹ ăn.

Tôi ru đêm mãi là rằm
chung ly rượu – Sáu mươi năm cuộc đời!

Ru em cùng với đời tôi
đắng cay đã cạn, sướng vui đã cùng.

*

Thương nhau ơn nghĩa tương phùng
con chim báo khách trong phòng kêu vang.

5-12-1998

Chiếc lá

Kính tặng nhà thơ H.T

Thêm một mùa xuân xa Hà Nội
hời Hồ Gươm điềm tĩnh ngàn năm!
Ta mắc nợ sông Hồng buổi ấy
gương mặt em giờ đã hóa rằm.

Ta ấm áp giữa màu mây là lạ
trôi như mơ mà chẳng nhớ nhưng gì!
Sao nhất thiết cứ phải chiều sương khói
để Tây Hồ huyền hoặc người đi xa.

Ta có thể,
nhưng Thăng Long muôn thuở!
Đến là rụng còn mơ về ngọn gió
thêm một lần để tự cất mình lên.

Cuối năm 2003

Trả lại cho em

Hãy trả lại cho em
trái tim đau bốc lửa!
Hãy trả lại cho em
sự hồn nhiên, ngây thơ...

Trả lại cho em
tình yêu - Đầu tiên
trả lại cho em
tình yêu – Lãng quên.

Còn đâu, còn đâu
tuổi thơ, tuổi thơ...
Còn đâu, còn đâu
cánh chim cuối trời!

Trả lại cho em
tình thương của mẹ,
trả lại cho em
tình yêu của cha.

Nhưng đâu rồi,
phút giây thần tiên!
Nhưng đâu rồi,
ngọn cỏ xanh êm...

Trả lại cho em,
 trả lại cho em
 trái tim bốc lửa.

Trả lại cho em,
 trả lại cho em
 tình yêu cho anh
 tình yêu của em!

Thôi về đi,
 về đi anh ơi!
 trời mờ xa và tình yêu đôi ta..

Trả lại cho em
 trả lại cho em...

Phận cát

Rồi,
một ngày em sẽ nhận ra
hạt cát nhỏ nhoi,
nỗi buồn nhỏ nhoi
ngọn gió lạnh giữa rừng hoang ẩm ướt.

Một hạt cát ẩn mình trong biển cát
có làm chân em nhói đau?
Chút buồn nhỏ nhoi, chút lạnh rừng thăm sâu
có làm trái tim em rạn vỡ?

Xin đừng biến anh thành vì sao cô đơn
thành mặt trăng, mặt trời cách biệt
anh là hồn của rừng hoang
nơi tiếng chim không lạc giọng bao giờ
anh từ miền sa mạc cháy khô
khát khao giọt nước.

Em bình dị ngọt ngào như lời hát
em sục sôi như biển dâng tràn...
một hạt cát co mình tròn trịa
nước đã bao giờ từng hực hững, nát tan...?

Nhưng đó lại là anh
hạt cát nhỏ nhoi
chút tình yêu nhỏ nhoi...
Có làm em nhớ!
Có làm em khổ sở!
Em không thể dời xa...

Em đừng biến anh thành vì sao cô đơn
thành mặt trăng, mặt trời cách biệt.

Sài Gòn, mùa mưa 1998

Tiệc

Dăm đũa ngồi uống rượu
mơ về dòng sông xa...

Rút một lá tre già
thả thuyền vào dĩ vãng
mùi hoa còn vương đắng
phù sa nặng nặng tay.

Ngót nghét ngoài bốn chục
gặp nhau như thuở nào
nụ cười và nước mắt
lặng yên dành cho nhau.

Cái thời sao vụng dại
cầm tay em một lần...
Sao mi day dứt mãi
nửa vàng trắng trên đầu!

Những thằng như mi tau
yêu rồi càng thêm khô
ngờ điều không đáng nhớ
lại là điều khó quên.

Bù non nấu đầu tôm
cua đồng rang muối ớt
chao ôi, vị xồm thôn
cứ ngấm vào da thịt.

Gặp nhau mừng ly rượu
bấy nhiêu năm chiết đầy
uống nửa vàng trắng lặc
ngất ngư chìm sau mây.

Đêm 29-1-1999

Ngày quên em

Rồi một ngày anh sẽ quên em
tiếng chim vườn xưa thôi không hót nữa
cây bàng trước ngõ
úa những lá rơi...

Có ai khóc cho trang thơ viết dở
người nghệ sĩ phòng bên ôm đàn gảy trong mưa
lời hát nửa chừng sông nước
-Trái tim anh chưa dành trọn cho em!

Anh sẽ hát cho em nghe
những bài ca cũ,
anh sẽ đọc hết cho em nghe
những vần thơ viết dở

để em phải buồn
để em phải khóc
để em phải phôi pha.

Anh sẽ thôi làm thơ
hoa sẽ buồn ủ rũ
trái đất chỉ còn giông gió
bên nấm mồ cô đơn!

Anh trở về trên tay nhành hoa trắng
người nghệ sĩ phòng bên vẫn đàn say sưa.

*Trong đêm không ngủ
10-10-1998*

Tôi buồn

Tôi buồn là chuyện của tôi
đính chi nước mắt mà rơi vội vàng.
Lạ chưa, toàn chuyện trái ngang
em như bông cúc giữa hàng tre gai.

Nỗi buồn chẳng thể cùng ai
trái tim riêng lẻ ở hai phương trời!
Trách mình – Tình bạc như vôi
trách người – Lời vội nuốt lời hôm xưa.

Tôi ngồi đếm những hạt mưa
xin em đừng để gió lùa nữa em.
chuyện đời - Ấm, lạnh, đưa, chen...
người ưa ngon ngọt, kẻ thêm xót xa?

Ghen

Hai người bỗng xa lạ
như chưa hề quen nhau.

Em cứ cùng người ta
vui như từng vui vậy
hát như từng hát vậy
đừng ngại chi vụng về.

Hát bằng cả say mê
tận cùng theo hồn phách
yêu bằng cả đắng cay
cô vất thành mật ngọt.

Ánh mắt từng biết nói
trái tim từng cho nhau
phút hài kịch em diễn
sao cứ là đâu đâu!.

Thu Hà Nội

Vài nhành phượng còn đỏ
vòm trời đà cao lên
Hồ Tây thêm chút gió
cho ngày dịu dịu thêm.

Cổm vùi trong lá sen
khoe cả mùa cu giục
xe em từ ngoại ô
chở vàng vào hoa cúc.

Một trời xanh Thê Húc
tháp Bút mài câu thơ,
một trời màu cổ tích
tháp Rùa soi đáy hồ.

Lối nhỏ, kỷ niệm nhỏ
bây giờ em xa rồi
ly nước trà quán cóc
cứ sánh vào thu ơi.

Bão

Tin bão khẩn cấp
tin bão khẩn cấp!...
Lòng biển
một vùng áp thấp
mạnh lên thành bão.

Gió thốc vào gió thốc
sao nát nhàu con tim
mưa quất vào hữu hạn
sao vô cùng lại em.

Trên đường mọi người bình yên
nào ai biết vùng anh đang bão.

Một ngày bão 11-1998

Thơ tặng Hồng Vân

Thôi đành, thử vận một phen
lạy trời bên ấy và em bên này.

Xin đừng ngọt ngọt, cay cay
đừng gom góp hết, đừng bày biện thêm
lời ru dẫu đá có mềm
trái tim lỡ nhịp tới miền xa xôi
lỡ khi chợt nghĩ đến tôi
lỡ khi buột miệng vài nhời thở than.

Ru em hoa trắng nhụy vàng
chim bay mỗi cánh khi ngang mé vườn
tôi ngồi đếm bước người thương
xa xôi chỉ lăm nẻo đường quanh co.
Người ru trắng muốt cánh cò
tôi ru để rụng câu hò trên sông.

Ru em thương cái ngô đồng
tôi không giấu được nỗi lòng mưa ngâu!
Trầu giờ quần quýt bên cau

tương tư gói lại chút sầu hộ em.
Họ hàng trước lạ rồi quen
người ta nói lắm cũng quên dần mà.

Một ngày thương nhớ bằng ba
lòng dưa đã thắm nữa là ... hờ em!
Tôi liều lĩnh đã thành quen
không tin em cứ mặc yên có ngày
cái ngày mọi sự đổi thay
cá lên cạn sống, chim bay dưới hồ
cái ngày em cũng làm thơ
ru tôi như giống bây giờ tôi ru.

Trời cao một bóng mù u
lá rơi chín cả trái thu cũ càng
vật vờ một bóng đồ tan
và đàn chim sáo vắt ngang bãi bờ.

Tôi ngồi lẻ cái lơ mơ
trăng buông nửa mảnh, câu thơ nửa vắn.

Tứ tuyệt chùa Hương

1. Về cõi phật

Núi xếp núi cúi đầu nơi cõi phật
đôi Tùng trăm năm nghiêng trước cửa thiền
vội trời phục ngập mình trong sông nước
gốc sứ già dâng lễ trở hoa tiên.

2. Động Hoa Tích

Lên với tiên là để thấu thêm mình
sữa tiên từ vòm cao, sữa mình từ ngực mẹ
nơi tiên ngự - Núi non trần thế
nên vui buồn cũng giống lũ ta thôi.

3. Hoa gạo

Chỉ còn lại màu của giêng, hai
thuyền qua núi Đồi Chèo – Anh trôi ngược!
Ngày lễ hội, non non nước nước
ngân ngơ trời đất, ngân ngơ hoa.

Làng anh

Lúa đồng làng như dòn tất về sân
những con đường rơm phơi vàng óng
tôi bước đi hệt hững giữa mồ hôi.

Bữa cổ làng người đội bánh, gánh xôi
bày ra hết cả chân tình mộc mạc
bát nước chấm chắt ra ít một
người làng không quen để sự dư thừa.

Một góc ao gợi nhớ mùa thu
con đê quai phù sa trùm một nửa
nơi này xưa kia hoa sen hồng nở
đốc dò Rành gà gáy vọng sang nhau.

Ngôi đình làng nửa sạm, nửa nâu
cha mót lúa ruộng người bị đuổi
ao của mẹ bị đánh bùn kẻ ác
nắng vắn mặt người đôi mắt trũng sâu.

Cả tuổi thơ còm cỗi ngọn rau
 ngọn rau muống phải vươn qua lối hẹp
 nếu sợ dập, đừng mơ gặp nước
 cái đôi tháng ba nhão cả mặt đồng.

Trắng cả trời quê mùa hoa xoan trở
 những bông xoan đặng xuống vai người
 đi hay ở?

Làng ơi, không thể!
 Câu hỏi giản đơn mà máu bao đời.

Cây mía triền sông khát khao dôn mặt
 bia Ký Tiên Hiền đời nào cũng có
 sông Mã mùa thu phớt đỏ phù sa
 tiếng chim sáo vắt qua bờ lúa sạ.

Những năm Trường Sơn trộn tuổi với rừng
 thềm mẩu tin nhà, nhớ tô muống luộc
 miếng trầu thuốc ấm sao lòng mẹ được
 ngọn gió lùa khe cửa lạnh hàng đêm.

Con đã về đây đưa con của mẹ
nén hương dâng đốt cháy cả cánh đồng
anh gập xuống - Mặt trời như giọt máu
rơi từ từ xuống lòng đất mênh mông.

Một câu hò cất lên từ mặt sông
xa vời vợi mùi ngô ai vừa nướng...

Thanh Hóa – Sài Gòn tháng 10-1999

Dạ khúc

Tôi lạc vườn em cửa đóng then cài
hoa chín, hương muộn màu hoang cổ
người xa xôi ẩn mình sau chốt cửa
quên vàng trắng đã ướm đầm sau vai.

Giấc mơ

Có một làn gió lạ
vờn lên da thịt mình...

Một chút phù sa đọng
từ triền sông tuổi thơ
một chiều màu cỏ mật
trong mắt nhìn ngẩn ngơ.

Một cơn mưa bất chợt
bông giấy vỡ tan rồi
màu tím còn sót lại
chỉ em là xa xôi.

Bao giấc mơ là lạ
đủ ấm một đời người,
em mang đi tất cả
giấc mơ là riêng tôi.

Với đêm

Anh vẫn biết đêm về em đơn lẻ
trăng cuối tuần thương nhớ cứ mòn thêm
khi xa cách mình giống nhau đến thế
bởi nhìn trăng mà lỗi hẹn mắt em.

Tứ tuyệt Sầm Sơn

1. Câu trăng

Thả hồn vào biển câu trăng
ai đem câu hát làm rằm sang nhau
trăng chìm đo biển thăm sâu
tôi ngồi bên sóng vớt sầu hộ đêm.

2. Uống rượu

Đem trăng gá trả nợ trời
tôi ngồi trước biển gió vui lại đầy
rượu gù biếng chẳng chịu say
rót chưa tràn cốc đã đầy ánh trăng.

3. Đêm Sầm Sơn

Một nửa trăng treo lấp lửng đèn
nửa chừng ngõ nhớ, nửa chừng quên?
Chân tôi ngập mãi vào trong cát
cát ngập lấp vào trong biển đêm.

Phố núi

Kể từ xa cách đến giờ
nhớ tôi, người có thân thơ bên hồ?
Đợi người đòi nháp, núi nhô
thông vì vút gió bên hồ Thở Than.

Thung sâu gom lệ đại ngàn,
thương ai mà chẳng se san nỗi niềm?
Phố xòe như mặc áo xiêm
người thăm dinh thự, tôi lên viếng chùa.

Phải lòng một cánh hoa mua
gom vào phố chợ một trưa nắng đầy,
người xưa nhẩn nhủ gì đây
mà sao trời đất chốn này đa mang.

Đôi Cù nắn nhuộm đến lam
Cam Ly sót một tiếng đàn chơi vui
thân đà đắm đuối vực rồi
tình yêu thắm lại hoa nơi chốn này.

Ngựa chiều để lỏng cương dây
sương sa ai tập mà đầy lối đi!...
Người ơi, gửi chút tình si
đôi thông bện gốc có vì nhau chẳng?

Gió mùa

Bữa ấy, gió mùa đến sớm
hoa sữa bùng lên trắng cành
muốn vít bầu trời xuống thấp
nào ngờ hương cứ vòng quanh.

Gió mùa cứ ngọt vào anh
loay hoay khoảng trời thơ dại
khuya về, đêm chùng mỏng lại
cho bao xao xuyến sao trời.

Cây mía gập mùa lên mặt
ngoài xa đèn đỏ mặt cầu
bầu trời vẫn vương giọt mắt
gió về vùi kín từng câu.

Bữa nay trời trở mưa lâu
cháy thêm một mùa hoa nữa
vắng em mà sao nỗi nhớ
gió đưa cả lá sang chiều.

Hẹn gặp năm hai nghìn lẻ một

Gửi bạn bè trường c.3 V.Lộc

Hẹn gặp nhé,
năm hai nghìn lẻ một!
Tôi lại có những mùa
đợi chờ, háo hức
gương mặt nào cũng thấp thoáng như hoa.

*

Mái trường ơi,
ngày tôi xa
vườn bắp cải nhà ai vừa cuộn lá
hoa cà tím làng Bái Xuân giấu áo người chờ.

Thùng xe tải nê bao nhiêu số phận
bao nhiêu ước mơ
chiếc xe lao đi bụi đất kín mờ
tôi tựa vào niềm vui
và nỗi buồn
xa mẹ.

Sông Bưởi ơi, nếu một lần có thể
cứ chùng chình cầu ván để tôi qua.

Tay nải gạo vắt qua năm tháng học trò
chiếc lán tranh lắt lay mùa bão
cô giảng Kiều trong tiếng bom, tiếng pháo
con chim chuyền gỗ cửa báo bình yên.

Tôi mang theo mùa khô núi Vân Hạnh
ngày sơ tán, rỏ củ từ non lược vội
cái đói như nước sông mùa đông
trong vắt tiếng cười.

Tôi nhớ hàng phi lao
con đường Ráng bụi bám nửa thân cây
một ánh trăng gây
lắm láp từ kẽ lá.

Chiếc xe tải trườn qua tất cả
ký ức trôi ngược với tuổi mình.

Ta sẽ về bạn nhé buổi bình minh
nơi tán xà cừ mắt nhìn giông bão
nơi được gọi tên những thầy, cô giáo
mỗi buổi ta tới lớp đứng chào cờ.

*

Nơi ấy, bốn mươi thế hệ đã qua
tôi trở lại tìm tuổi thơ ở đó
một viên ngói vỡ
một lán tranh mòn
một vệt cỏ sân trường men theo trí nhớ
lâu lắm rồi tiếng trống vẫn như mơ...

Hẹn gặp nhé,
năm hai nghìn lẻ một.

Ru cùng năm tháng

Bầu trời vẫn bộn bề mây
ngây thơ sót lại tháng ngày mộng mơ
em không đoái đến kẻ chờ
tôi ru cho những bãi bờ cô đơn.

Câu thơ nhuộm buổi chiều buồn
lời xưa lạc cả tiếng chuông nguyện cầu
tôi đào bới những nông, sâu
chỉ còn gió thổi qua đầu nôn nao...

Cái thời xanh biếc làm sao
em nép bờ rào rút rút lá tre
lá tre và nắng vàng hoe
màu xanh phẳng lặng, nắng hè gọn cong.

Mà sao em vội lấy chồng
chao ôi, từ đây bỗng trông khác nhiều
trái tim tin những lời yêu
nào ai có dám bước liêu qua nhau.

Ai từng biết đến nỗi đau
thì đôi mắt cũng đượm giàu tình thương!
Gạn cho bớt sạn đời thường
cho mưa mát xuống con đường nóng khô.

Em xa cách tự bao giờ
giật mình nhàu nát cơn mơ xé chiều.
Tôi ghi chặt lấy tin yêu
thấy tan đi bớt những điều xấu xa.

Những khi nắng đổ, mưa òa
hãy làm một hạt phù sa lắng bồi!
Em là gió chướng vào tôi
thổi tung ra biển quăng đời nhớ quên.

Bàn tay nâng bàn tay êm
ngỡ là chiếc lá những đêm đợi chờ
tôi còn vương với câu thơ
thời gian xếp gập bên bờ mắt đen.

Ru là thức với cái quên
để cho cái nhớ có thêm ngọt ngào.

Vũ điệu của thời gian

Thôi đành vậy,
theo mưa về núi cũ!...
Tháng tư,
hoa gạo hình như đã bớt chói chang!

*

Biển lùi xa,
thương nhớ còn đầy.
Đêm hoa đại
anh và em
và ... biển!

Mùa hạ năm nay lũ sẽ không về
không có bão và mưa trong mắt
suối khô cạn - Những mạch ngầm cảm xúc
sông sẽ không đủ sóng để đò chìm.

Em trở về trong hạnh phúc bình yên
điện thoại bớt reo những hồi chuông khuya khoắt
chiều nhỏ lại với lo âu, hồi hộp...
một khoảng trời xao xác lá bay bay.

*

Chúng mình từng yêu nhau đắm say
lũ tràn đến làm anh ngộp thở
đêm quấn chặt hai con tim giống gió
em yêu ơi, hương đại ngát bên thềm!

Anh chôn chân trong thăm thẳm mắt em
hồn run rẩy giữa cánh đồng ma lực
em nồng ấm mà xa gần, hư thực
Anh hóa nghèo bên cửa nả trời cho.

Sẽ về đâu?
sông nếu vắng bóng đò!
Anh không thể qua đường như viễn khách
đừng ép uống những gì khi chưa khát
lộc hái rồi đau đón một đời cây.

Anh bằng lòng những gì có trong tay
anh gìn giữ những gì em không nhớ
khi sót lại bóng chiều tan trên cỏ
thì mùa xuân em dâng tặng lại về.

*

Biển lùi xa,
thương nhớ còn đây.
Đêm hoa đại
anh và em
và ... biển!

Ngọc nga ơi, màu hoa trắng trên tay!...

Có tiếng chim đâu đó phía ban mai
mạch suối âm âm rỏ từ sâu thẳm!
Anh lắng nghe biển thở
để không nhầm là em.

Để không nhàm giữa đôn đầu, hạnh phúc
giữa biển và khát khao...
Dòng hợp lưu,
mang bóng dáng thiên thần.

*

Cảm ơn mẹ,
đất trời và tạo hóa
đã vì anh mà sinh nở ra em
đã vì anh mà cúc vàng phải đặng!...

Mía trở cờ trong hoàng hôn vô hên
giọt mật nào lên ngọn lúc heo may?

Em đã đến. Những đám mây ngộp thờ!
Đêm phương Nam gây ngất một sông Hồng
trắng buông giữa hồn cây, hồn lá
anh như con đò đắm ngã ba sông.

Chim nhớ cây, nhót trong lồng vụng hót
lời hờn ghen là để tự trách mình
để đánh thức một đời cô độc
qua vách then cài là cả trời xanh.

Anh yêu em, nên không tin phút chốc
màu hoa dâng vội nhạt với chiều.
đôi còng cát địu nhau trên biển
sóng vô tình cứ áp chặt ta theo.

Sông ơi, sông thương nhớ chảy về đâu
mà biển cứ mặn mãi không thể khác!

*

Dấu chân em in khoảng trời chưa tắt
anh đứng đây, thơ làm bạn cùng anh
gió đã lặng lúc nào không hay biết
anh bỗng nhận ra khoảng trống đời mình.

Thức với lời ru

Sao cứ mượn lời ru để thức
thuở đã qua, cỏ đã xanh rồi
với cõi tạm âu thế là cũng được
ai gánh buồn cho cuộc rong chơi.

Chẳng dễ mà chi vòng tạo hóa luôn hỏi
của đất thì trả về cho đất
ta được chút buồn vui, xa xót...
Có nghìn lần quì trước thiên thần em.

Đất phật

Lên núi tìm về nơi phật tọa
thời gian lột vỏ giữa rừng già
suối vắt từ trong hồn núi tịch
cửa thiền mây bủa với sương sa.

Đem thân xác gửi bên lèn đá
hồn hoa hóa phật giữa non sâu
ngàn năm cô lại hương đại trắng
du khách chồn chân lú rú nhau.

Cảm xúc

Kính tặng nhà thơ NDM

Có một cánh rừng thao thức phía hoàng hôn
lửa khơi ngọn bén về tri kỷ
nơi đêm tối ẩn mình sức trẻ
đom đóm thấp đèn đợi ban mai.

Câu thơ rừng khắc lên cây rừng
còn loang nắng một chiều cỏ rồi
qua suối vắng cháy bông chuối đỏ
nhắc anh về vùng giông bão phía sau.

Em là ai mà mắc võng trong mơ?
Mùi lá bưởi - Mong manh đến thế!
Anh ngồi đây, thương nhớ về đâu
đom đóm bay lấp lóe trên đầu.

Kỷ niệm gói một dòng sông xõa tóc
đêm tựa mình chân hoẵng phía đôi tranh.
Lá thư nhật giữa bãi bom tọa độ
vuông trời xanh gương mặt bạn mình.

*

Anh trở về vẫn chiếc ba lô
như thuở ra đi, tóc giờ điểm bạc
cuối con dốc là quê hương, làng mạc
bầy mới đục mòn đêm()*- Mắt mẹ đợi chờ!...

Có cuộc đời ngắn hơn một câu thơ
rừng đã xanh, xác bạn tìm chưa thấy
hơi thở bạn trên từng câu thơ ấy
vắt một đời vẫn không ráo được nhau.

Ngọn đèn chai lắm rồi đêm thâu
nuôi hy vọng trước tuổi gần cạn kiệt.
Ai biết mẹ gọi gì trong buổi rét
mà ngọn đèn đặt xuống lại nâng lên.

* Thơ Nguyễn Đức Mậu

Xin bình yên đừng tắt lửa đêm đêm
khuya khoắt gió mẹ vin vào đầu được.
Đất ơi, đất hãy lựa chiều chân bước
chớ trệt trời kéo làm mẹ ta đau!

Đêm lá mục còn cào rừng sâu!
Trăng thành phố giọt chìm, giọt nổi
người lính già lặng lẽ,
điều thuốc cháy mòn đêm.

Với cỏ

Bỏ quên mà cỏ vẫn xanh
bởi tôi say đắm mà thành tương tư
dòng sông băng lạnh sương mù
tiếng chim lạc cả mùa thu mất rồi!

Đất đai dồn nhựa lên chồi
tơ non ấm lại cho tôi ít nhiều
có gì ấm áp tin yêu
mà hoa cỏ vỡ đỏ chiều, cỏ ơi!

Ngăn không cho đất xói trôi
cỏ làm xanh lại những nơi cỗi cằn
phận dù lặn lội bụi trần
cũng không cam chịu làm thân sông hèn.

Âm thầm cho bước chân êm
không màng cao thấp, không quen đua đòi
yếu mềm cũng ngọn cỏ tươi
từ trong tro lại bật chồi cỏ lên.

Vết thương đất, cỏ vá liền
đất đai có cỏ mà nên trường tồn.

Thoáng nắng Xuân Mai

1.

Một đĩa măng mai chấm muối vùng
ta chạm cốc với mùa hè xứ Bắc
ve rang nắng, vết nhăn dòn đuôi mắt
trâu nghênh sừng đủng đỉnh nhai rơm.

2.

Xôi nếp nắm tròn tay,
mùa gặt phía cánh đồng
nghe cuốc vọng mép địa lau trũng nắng
trưa lẳng dần trên tay lão bê mâm.

3.

Anh với tôi chung một ly rượu gạo
chất men say ngây ngất nghĩa bạn bè
rừng còn xanh, tóc anh đã bạc
mây bông bênh buông trắng cả lòng khe.

Xuân Mai, 5/2000

Sài Gòn, 7/2000

Lối nhỏ

Em dẫn tôi vòng lối nhỏ
đêm khép từ hai đầu đường
mái phố hình như chùng xuống
trăng dài lả phía sau lưng.

Ngọn đèn gặp đêm sáng bùng
sao khuya hõm vào đáy mắt
hãy uống cạn cùng khao khát
đôi môi in vết trăng trời.

Gió đêm gom từng sợi nắng
tiếng dế ngậm tròn hạt sương
em ơi, có gì lạ lắm
sao đôi vai áo ướt thắm?

Bạt ngàn sao sa, sao sa...
Cửa vườn nhà ai bỏ ngõ
bạt ngàn dưới chân những cỏ
hai ta lặng lẽ bên trời.

*Thanh Hóa, 6/2000
Sài Gòn, cuối 7/2000*

Lá thu

Anh cách em một câu hát bỗng dừng
 một chút nắng trên lá vàng sót lại
 giá như chiều, chiều không gió thổi
 thì trời xanh đâu lẩn bản như anh.

Anh thành kẻ nợ nần câu hát
 kiếng chân lên nghe lá rụng qua vườn
 không níu được hoàng hôn đang khuất
 anh lịm màu trên những lá thu.

Lá buông, vườn lạnh

Viếng anh Trịnh Huy Nông.

Về gặp anh,
chỉ còn là nắm mồ
gió đồng thổi loe hoe vài cọng cỏ.

Đất bạc mệnh, bầu trời dang dở
chính nơi đây mùa màng mới bắt đầu
những hạt thóc trĩu lòng nghe cuộc vọng
vành khăn – Con lóc trắng quanh đầu.

Chị thần thờ côی cút trước hình anh
nén hương đốt mấy lần không cháy được
lưng com cứng lau chiều phơi trắng buốt
nơi anh nằm mạch đất khép con đầu.

Những đứa con ngơ ngác đứng nhìn nhau
khép mắt lại chỉ nghe toàn tiếng nhị
nhà khuyết cha lọc xọc ghé bàn
chiều vụn vỡ với nhiều bất trắc.

Và đêm xuống xin bớt phần khuya khoắt
lá thu ơi, đừng vỡ trước hiên nhà
xin họ hàng hãy lau đi nước mắt
sông chớ còn thêm sóng chị tôi qua.

Khi gặp anh cây lúa mới làm đòng
em mất anh đồng đang mùa gặt
no ấm về làng anh thì đi ngược
một lối chiều, gió trĩu nặng màu sương.

Giao mùa

Chỉ còn đôi lá cũ
neo giữa mùa heo may!

Dùng dằng mùi rơm rạ
theo lối chân trâu về,
bóng mình hay quá khứ
lạc mãi vào cơn mê.

Tiếng chim vang một thuở
sương bay mờ bên xưa
có gì như hồi thúc
vàng trăn nào suy tư...

Lá cũ mềm gió sớm
lộc trong sương giao mùa.

Không đề

Trời trở gió mùa, se se lạnh
tết nay phương Bắc lại mưa dầm?
Nhớ nhà - Vườn cũ rong riềng trở
thầy lại ra vào vịn cổng trông!

Nhớ mẹ

Tết không về được lòng cúc đắng
vàng cả chờ mong nỗi nhớ quê
Mẹ ơi, ngồng cải dưa còn óng?
Khói bếp cay sè mỗi bước đi.

Tháng hai lục bát...

Một trưa em đến cùng anh
màu mây thoáng chốc bỗng thành trẻ trung
tiếng chim vót sợi tơ chùng
hình như trời đất đã từng gần nhau.

Lặng thầm năm tháng về đâu,
thương chi thương để rồi nhàu tóc ơ!
Nghe như nắng vỗ bên trời
cứ âm âm giữa mắt người đam mê.

Câu thơ buộc trói lối về
từ trong sâu thẳm lời thề cỏ may!
Anh ngồi uống gió mà say
tháng hai đắm giữa đôi mây bão giông.

Anh yêu em một tấm lòng
những khi lặng gió vẫn không lời chèo,
anh tin ở một tình yêu
dẫu hồng gai nhọn vẫn chiều tay nhau.

Phải lòng chi cánh chim câu
mà trưa vẫn vắt trên đầu đôi ta.

Tân Cảng, trung tuần 2/2001

Ở suối nước nóng Bình Châu

Ở đây đất bị luộc quanh năm
cỏ sông được cũng có bề cứng cỏi
lối gỗ nhỏ lạc mình sau giọng nói
suối cô đơn không bóng cá lượn lơ.

Thời gian hãm quanh thân chàm tróc vỏ
tôi ngập mình trong nước với hoang sơ
nhận hơi ẩm ẩm âm từ ruột đất
nhận từ em. Đâu đó rất mơ hồ!

Thì em cứ như là câu hát vậy
cứ như là trời đất giữa trưa nay
hơi nước mỏng không đủ che rừng thẳm
nên tiếng chim cứ lách chích để đây.

Mưa cổ tích

Đâu rồi mái rạ ngày xưa
giọt mưa cổ tích cũng thừa thớt dần!
Một chiều lạc lối đưa chân
ngân ngơ tiếng guốc mé sân láng giềng.

Nét quê

Tôi ngơ ngác giữa vườn trầu
tiếng chim lích trích nhuộm màu heo may
hương cau ủ chín đôi mảy
em ra gỡ rối sợi dây tính tình...

Cửa đồng

Thưa mẹ.

Nắng bỗng vỡ trên cánh đồng của mẹ
hai mươi năm chim mía lại bay về
ai thả điệu chòi trên dòng Trà Khúc
mây giăng đầy một mảnh hồn quê.

Xin cảm ơn cây mía
chất ngon ngọt cho làng
mái lá lợp những năm dài khốn khó
tiếng mõ cầm canh
ném vào giấc ngủ...

Đó là năm giặc Pháp tràn về
pháo chúng bắn vào làng từ phía biển
pháo chúng bắn vào mùa màng, mồ mả...
Một bình minh ghen đáng khóc đen.

Chúng bắt cha
đầy đi biệt tích,
những ma Di lãng, những quỷ Trà Bồng...
những hồn người vật vờ bên xác rữa!

Ngày chẳng còn bình yên qua bậc cửa
gió lạnh căm với bờ bãi trụi trần
mẹ cời tro tìm mùa hy vọng
phủi nhọc nhằn từng phận than đen.

Đôi thúng bấp bênh đầu con, đầu nắng
mẹ gánh theo thôn thót nỗi lo chồng
đêm xuống thấp vằng trăng đầu xóm
mẹ nhai trầu giầu bớt cô đơn.

Mẹ qua tuổi thanh xuân
gương lược thành giông bão
mười ngón tay qua quít vuốt trên đầu
tóc mẹ bết mưa ngàn, gió núi
gió núi, mưa ngàn bầm dập xác lau.

Tôi cứ lớn theo xác xơ đời mẹ
những cánh đồng ghen nắng miền Trung
lúa heo hắt lấy gì râm mát đất
bát cơm bung hiếm muộn giữa mùa màng.

Ngày đoàn tụ
miếng trầu chưa kịp dập
Mỹ hát chân giặc Pháp nhảy vào

đêm bấp bênh bóng người, bóng thú
bầm chân ghì chặt đất bầm đau.

Tổ quốc chia đôi, câu hát chia đôi
đến sắc cỏ cũng xẻ màu Nam, Bắc
chim tứ tán kêu bầm sông Trà Khúc
núi Trời Ban⁽¹⁾ gió hú hồn người.

Giặc lớn vờn đen trời, đen đất
hắt tuổi mười lăm tôi về phương Bắc
gió hấp hối ngọn dừa non queo quắt
đạn bom thù găm vào sự hồn nhiên.

Đêm xa quê vàng trắng như nhò lại
biển Quy Nhơn không thay nổi lời ru
trâu nhớ chủ cộ sừng trong hoang vắng
tuổi thơ tôi gió lật úp ngang bờ.

Quê hương ơi khói rạ, khói rom
con chim mía đậu lên mùa mật ngọt
giữa biển đêm nghe tiếng bờ xe nước
khóe mắt mình nước mắt mẹ ngân qua.

¹ Núi Trời Ban: Núi Thiên Ấn ở Quảng Ngãi

Gió bắc

1.
Cửa Hội,
một nghìn chín trăm năm tư
ngày đầu tiên biết rét
tôi co ro trong nỗi nhớ nhà.

Những bà mẹ đón tôi trong gió ướt
chiếc áo bông mang hơi ấm cánh đồng
cả miền Bắc chắn che, đùm bọc
qua đi bao mùa đông.

Tôi vẫn vơ trước một chiều quá rộng
màu bà ba đen nhấp nhóa xa mờ
dòng sông Vệ dập dềnh thương nhớ
điệu chòi buồn trống hoác, trống hơ.

Bữa cơm đậu phụ, mắm tôm
chúng tôi ngồi ăn ồn ào chim về tổ!
Ngày mai theo thuyền ra Bắc
đất Tổ gần, mẹ lại xa thêm.

Khói rom chiều những mái xóm bình yên
âm áp lại bao nỗi niềm con trẻ
tiếng ru vọng từ phía sau liếp cửa
một cánh đồng cò trắng cứ bay bay.

2.

Trùng điệp núi non,
trùng điệp những rừng già
sau câu hò một dòng sông bất chợt
mưa thương nhớ mặt người như ánh chớp
hạt lúa nhọc nhằn đánh võng với tin yêu.

Thương nhớ ơi! Trắng cánh cò nghèo
hồn dân tộc ấm vào câu chuyện cổ
cha dạy con bằng ca dao, tục ngữ
mẹ vẫn đợi mỗi chiều bên bậu cửa
bài học đầu tiên có nỗi nhớ nhà!

Tôi lớn lên giữa ân tình miền Bắc
khúc dân ca giông bão mọi miền
thương những cánh đồng gió Lào quay quắt
những vụ mùa lụt úng triền miên.

3.

Cảm ơn em, nơi xao động của gió
tình yêu anh và nỗi nhớ nhà
mùi cỏm xanh giục sen vào mùa lá
tiếng chim vòng từ phía ngoại ô qua.

Tiếng chim vòng đậu lên nhành phượng
em đạp xe chở mùa hạ theo về,
mùa hạ theo về tiếng mưa rỉ rả
những tiếng mưa bong bóng phập phồng

Anh yêu em,
cuối đường Hàng Chuối
cây sấu già chia đôi trái chín,
khuất dưới vòm xanh những bóng đèn vàng
những câu thơ lòng vòng không đích đến
giấy học trò ẩm ập tiếng ve ran.

Anh lắng nghe tí tách tiếng đêm
mờ mịt quê nghèo những triền cát trắng
em yêu anh thương về xóm vắng
mái tóc thề riu rít giữa rào tre.

Em như sao mai thao thức cuối đêm
cời thêm lửa lên từng trang đồ án,
mẹ ra sông gánh nước lên đồng
nắng rất quá cong những tờ giấy vẽ.

Đồng dao cánh đồng

Nu na nu nổng
cái nắng vắt đồng
cái mưa úng ruộng
trời cho sương xuống
áo người bạc thêm
cò ngủ đồng trên
vạc quên đơm đó
xin làm ngọn gió
lang thang trên đồng
xin làm nhà nông
nu na nu nổng!

Nu na, nu nổng !
Xây cống, xe bờ
thả chum, đặt lờ
bắt con cá diếc
nếu ai không biết
thì ra kéo cày.
Nếu còn ngồi đây...
Nu na nu nổng !

Nu na nu nóng !
đánh trống, phát cờ
ai mà lơ mơ
cho về uống rượu.
Đưa nào những nhẽo
ông cho trận cười.
Đưa nước lên đồi
cho cây tốt củ.
Chống hạn, ngăn lũ
cho đồng bội thu.
Gánh nước đầy lu
cho em ngồi tắm.

Em ngồi tắm,
hay giông bão tắm !
mà đất, mà trời, mà đồng, mà ruộng
mà anh với em, mà vợ với chồng...

Góc lịch vàng

1.

Con vẫn thường ngóng mẹ đêm đêm
con gió đầy đưa vòm trời đau đau
ruộng ngâu phèn, nước xâm xấp gạch cua
trong giấc ngủ, thấy hóng mình khô ứa.

Nước don ngọt suốt một thời tuổi nhỏ
con đau nào mẹ nằm lại, mẹ ơi !
Hải Phòng đã vào mùa hoa đỏ
biển còn ru khúc hát không lời.

Mẹ yên nghỉ giữa nghĩa tình miền Bắc
Quảng Ngãi thành kỷ niệm xa xôi
đêm xum họp bìm bịp kêu mé nước...
sông Nhuệ cô đơn nuốt bóng con ngời.

2.

Con đến với sông Tiên, sông Hậu
đất bao la ngoi ngóp lúa trời,
những mảnh lều cù trong mưa nắng
đất với người vật vã mồ hôi.

Đau đầu mùa màng no ấm về đâu ?
Sao biển, sao sông mịt mờ bóng cá
lam lũ có thừa, siêng năng dư rá
sao bát ăn cũng thoi thóp đáng đồng.

Phác thảo đầu tiên có bóng mẹ về,
những cửa cống thau chua, rửa mặn
đêm bỗng thấy lòng mình quá ngẩn
theo từng trang bản vẽ hiện hình lên.

Mẹ bước chân qua bậc cửa lặng yên
Đánh thức con một cung tròn, góc lệch
một góc lệch vàng⁽¹⁾
no ấm đất đai ơi !

¹ Góc lệch : Góc lệch giữa khung và cửa – Bí quyết hoạt động của cửa tự động quay đứng hai chiều - Một trong những phát minh điển hình của anh hùng lao động Trần Tuấn Bửu

Thơ cho em

Em có cùng anh về miền châu thổ
nơi cửa đồng mở phía mồ hôi
lục bình trôi bồng bềnh câu vọng cổ
vàng trắng non nứu gió bên trời.

Gặp một Vàm Đồn nước reo vách đập
ruộng hết phèn chua cây lúa lên đồng
ly rượu đêm Xuân Hòa như rót mật
vị chuột đồng Mộc Hóa mềm môi.

Hai mươi lăm năm mấy mùa nước nổi
mấy mùa phù sa bồi
những người thợ hai bảy sáu ⁽¹⁾
mấy mùa mồ hôi rơi...

Theo con nước tôm búng cang chân ruộng
vót tay lên là gặp mặt người
thương má ngày xưa gầu sòng tát nước
vục cả đời chỉ kéo nắng lên thôi.

¹ Hai bảy sáu (276) : Tên nhà máy cơ khí 276- Bộ Thủy Lợi cũ

Xuông theo kênh chở câu hát về chiều
cửa tự động ngăn mặn từ phía biển
lúa rì rào kể chuyện người xứ Quảng
mai có cùng về Tuần Thống, Long Ưng...

Ánh mắt nào bút rút phía vườn xanh
giá mùa ổi chưa nhuộm vàng vạt áo
tóc em xoa khuất một vùng giông bão
lại dây dưa chỉ vì nắng sông Vàm.

Chuyện giữa đời sao câu hát mênh mang
người thương đất, đất trả mùa hoa trái
xe đã lên cầu sao em ở lại
để miền Tây trời đất cứ vô cùng...

Câu lý làm xuông

Chân ai đó vùi trong rơm rạ
cánh bèo hoang hồn vía cánh đồng
người về bên ấy buồn da diết
bén chút hương chàm nhớ Cửu Long ?

Tôi qua Hàm Luông, xuôi về Vàm Cỏ
Câu lý làm xuông trôi dọc miền Tây
mùi cá nướng om cánh đồng bốc khói
dáng dừa cong, một nét mai gầy.

Hình như biển cũng bồi hồi bót mặn
thủy triều lên sau cửa cống âm thầm
đất chín rồng cựa mình nghe lúa hát
đàn ca nào say khướt trên sông.

Giá mà

Giá mà em cũng yêu anh
say mê mệt để ta thành của nhau.
Trời xanh tận đâu, tận đâu
nỡ buông giọt nắng trên đầu long lanh!

Bộn bề ý nghĩ vòng quanh
giọt mưa cổ tích có lành mùa thu!...
Cánh đồng ồn ả chim cu
khói om tím cả phong thư học trò.

Dòng sông vắng bóng câu hò
bãi ngô đã bạc màu chờ cỏ hương,
giá như mọi sự bình thường
mùi hương cỏ mật chả vương đến giờ.

Những lâu mong ngóng, đợi chờ
đò ai cắm giữa bãi bờ liu xiú
giá mà được hết lòng yêu
câu thơ hẳn sẽ bớt nhiều xót xa.

Sông đầy nặng bởi phù sa
xóm xưa nghèo những nếp nhà cỏ gianh
ngoằn ngoèo sợi khói mỏng manh
giá như rau diếp làm đình, mà hay!...

Sài gòn, một đêm tháng hai

Hoa giấy nở cứ nở
đêm tháng hai ngọt ngào!
Ly rượu khuya lắng đáy
vàng trắng mòn trên cao.

Sắc dâm bụi quanh ao
rối cả mùa ếch gọi!...
Nắng cứ đỏ về đâu
bóng tre làng sạm lối.

Câu thơ tình viết vội
tuổi thần tiên qua rồi
biết bao nhiêu trang giấy
giờ chỉ còn gió thổi!...

Có gì mặn đôi môi
thấm vào từ câu hát
đêm ngọt ngào sao chát
tan ra trong mắt người.

Lặng lẽ bạn vẫn ngồi
rượu đêm vui một nửa,
lặng lẽ tôi cứ ngồi
trăng mòn dần trước cửa.

3/2001 - 4/2002

Với người chưa biết mặt

Chưa một lần gặp em,
nên bức họa bỗng lồi nhiều cảm xúc
gió nồm thổi từ đáy bình khô mực
anh vụng về, thơ lạc lối quen.

Một chút đêm bênh bóng tóc đen
dòng sông nào thắm sâu từ đáy mắt
cỏ đương xanh, vàng trắng trong vắt
ai mang chênh vênh theo gió lên cầu.

Hà Nội có em vừa chớm hạ
nắng dôi trên cửa sổ mỗi nhà
con đường nhỏ lá ken dày mắt lá
cứ như vừa lúng liếng trôi qua.

Anh bắt lực trước một bình hết mực
ngón ngang bao gương mặt chân tình!
Nên vì thế một mai kia bỗng gặp
em đã là một cõi của riêng anh.

Bên bến đò làng

Trở về gặp bến đò xưa
còn câu hò vọng bên mùa ngô non?
Dấu chân cát phủ thành cồn
mất người bóng cả hoàng hôn cuối ngày.
Thu tàn lắc thắc lá bay
tiếng chim về muện bên cây rười già.

Làng đồn trước lúc đi xa
mấy đêm người ấy cứ ra bến ngồi
bần thần rút ngọn cỏ hôi
trắng soi một bóng, bóng soi một người.

Tháng giêng thấp thỏm tháng mười
sông sông vớt một nụ cười dở dang.

Tôi ăn hạt gạo của làng
 bấy nhiêu năm sống lang thang cửa trời
 ánh đèn điện lấp trắng soi
 xập xình tiếng nhạc méo lời mẹ ru
 tấm thân quay tít con cù
 tâm tư va đập đồng xu méo tròn.

Bây giờ như nắng về non
 nhìn con chim đồ hoàng hôn xuống ghềnh.

Người du kích ấy

Tặng chị Phạm Thị Tiến

Gặp chị bên sọt nhãn
đầu đường chợ đông người
đôi mắt từng biết nói
giờ chỉ nhìn xa xôi!...

*

Miền Tây ơi, miền Tây
ngát trời bông điên điển
những rừng đước, rừng chà
những lòng người như biển.

Giặc treo đầu giải thưởng
săn lùng chị khắp nơi
bom đạn và chất độc
muru ma và sói người.

Chị như bông súng tím
thủy chung cùng nhân dân
mấy chục năm cầm súng
quyết liệt và âm thầm.

Trở về, được làm mẹ
vòng tay chị mệnh mông
lần đầu nghe trẻ khóc
mắt chị bỗng lòa dần.

Những cánh rừng trụi lá
đã lên màu tươi non?
bao nhiêu người nhiễm độc
sức lực đang kiệt mòn?

*

Chị nâng lên chùm nhãn
nặng lệch cả đôi vai,
tôi cầm ăn trái ngọt
gió ù ù bên tai.

Dòng sông xứ gió

Khô khát nhiều rồi
tôi đến với sông
Trời thu vắt nước thu một cốc...

Thuyền hoàng hôn dềnh dàng như nét vẽ
em xa xôi cùng với cánh buồm
thêm bớt làm chi gió
để mặc lòng chiều hôm...

Mặc cúc ngồn ngang bờ sông lở
trời thương ai ôm trọn sắc vàng
mặc kệ bóng chim tăm cá
một đời đỏ mắt lang thang.

Nhớ thương em, câu hát phía vô cùng
gió ơi gió, mặt sông căng thẳng thế!
Ngô non trở mấy mùa ta về trể
em đợi chờ dốc bến lở, vì ai?

Cả đời sông cho đất hình hài
em rục rờ để tôi thành nông nổi
chiều chậm chậm theo chim về với núi
bỏ vàng trắng lơ lửng bên trời.

Về Côn Sơn

Nắng thâm trầm bên rừng thông, bãi giế
lau lơ phơ vài ngọn nhớ mùa
hồn Người xưa ẩn vào hoa đại trắng
sáu trăm năm lòng dạ Úc Trai.

Tôi tìm đến ngôi nhà xưa người ở
nền đất hoang chìm lấp dấu giày
mây trắng đỉnh Côn Sơn tiên Phật
vòm trời xanh thất gió heo may.

Ngồi bình thơ Người lẫn với cỏ cây
nghe thông rụng suốt một đời nhân nghĩa
guom oan nghiệt hận thù trao nhảm vô
lịch sử bầm một Lệ Chi Viên.

Bia đá ngàn năm tâm sự thánh hiền
vung bút làm guom, guom mài nước mắt
tôi chạm phải chiều buông bên cửa phật
khép bàn tay viên sỏi đỏ từ bi.

Ngàn bậc dốc. Bậc nào Người vươn tới
lòng thương dân vằng vặc sao Khuê
sáu trăm năm - Những gì còn mất!
một Côn Sơn hoa vải trắng đường về.

Xin em nói một lời yêu

Xin em nói một lời yêu
cho sông có sóng. Cho chiều bộn mây!
Cho đêm vời vợi nhớ ngày
cho hoa cúc mượn đắng cay cũng mềm.

Trót lòng đắm đuối riêng em
anh như cỏ cháy khát thềm cơn mưa
xin em nói một - câu - thừa
làm râm mát xuống một trưa gió Lào.

Mây còn mãi trắng trên cao
em buông giọt mắt rót vào cốc thu
chỉ bằng một tiếng chim gù
mà xôn xao đất, mà vi vu trời.

Mấy mùa rụng, vãi, rót, rơi
anh như một hạt sa bồi phù du
trái tim mang dấu ngục tù
nỗi nhen mượn lấy lời ru để đầy.

Gió còn mang nỗi chi đây
mà dây dưa nắng, mà đầy đặn đêm
mà gieo mi xuống cỏ mềm
làm thân phận kiến có kềm nỗi đau!

Biết rằng đôi mắt bắc cầu
vẫn mong em nói một câu đầu thừa.

Quan họ mời trầu

*“Thì đã nghe câu hát ấy nhiều rồi
đôi khi buồn một mình anh cũng hát”⁽¹⁾.*
Quan họ mời trầu, sen làng ngan ngát
con sông Cầu theo vạt áo bay bay.

Trót thương nên về dỗi mẹ, dỗi thầy
rằng i... bên ấy... bên này... í...a...
Người đừng hái ổi, quên na
hoa cau rụng trắng sân nhà đêm đêm...

Nón quai thao quan họ tiến lên thuyền
hò hẹn mà chi? Dùng dăng câu giã bạn
bến đò chiều, gió lên từng vạt nắng
cỏ có làm rồi liền chị, liền anh!

¹ Thơ Nguyễn Quang Lập.

Tuổi yêu đương trời đất thật thà xanh
 ai chả nhớ lời dặn dò quan họ.
 Nghe em hát đêm Sài Gòn lắng gió
 nét xuân xưa, dư vị cũ ngày nào!

Anh trở về bên giếng nước, bờ ao
 câu hát loay hoay quanh mùa bưởi rụng
 bát canh cua, quả cà trưa nắng nóng
 con sông Cầu xanh thật là xanh.

Mắt em tròn câu hát lượn vòng quanh
 giá... i...a... không vẩn mềm vạt áo
 xin trời đất đêm nay đừng thêm bão
 ly rượu này anh uống để em say.

Thế trận Lam Kinh

Bên sông Ngọc bụi thời gian khóa lấp
chim riu ran từ phía cuối rừng lim
những cung điện, đền đài, thành quách...
cỏ lên xanh chân cột đá im lìm.

Lần theo dấu từng viên gạch vỡ
khói còn om mặt kẻ đốt thành
Lam Kinh cháy, đất Lam Kinh không rửa
đá hóa trầm ôm thị cùng xanh.

Tôi gặp con rắn nhỏ mào rồng
ngỡ hồn vua Lê về trong sắc cỏ
thế đất trận, bốn bề âm âm gió
lòng Ưc Trai tạc hồn đá Lam Kinh.

Nén hương trầm đốt trước anh minh
lắng tiếng lá thu rơi về nguồn cội
trời đã định hình sông, thế núi
việc muôn dân nhân nghĩa dựng thành.

Thị xã miền rừng

Hai mươi sáu năm ngày tôi xa thị xã
một Lào Cai sương khói vẫn đi về.

Trăng phong phanh như cúc áo học trò
Hoa mộc miên⁽¹⁾ còn dọc sông đỏ lửa?
Dòng Nậm Thi tóc em phơi chiều gió
nghe tiếng khèn gọi bạn nôn nao?...

Mây trời buông triền thấp, triền cao
cô gái Mông váy xòe chớp nắng
trắng lóa hoa đào, trắng tinh cảnh mạn
trắng những đêm tuyết trắng chợ tình.

Ngày mai về gặp phố xá lung linh
qua Cốc Lếu chân em dừng bước vội
một đời sông dầu chìm, dầu nổi
gió vẫn đầy. Vẩn vất trăng soi!...

TP. HCM 1/2002

¹ Hoa gạo

Bến Nghiêng

Một mình anh với bến Nghiêng
không trăng, không sóng, không thuyền, không em!
Lơ ngơ vài cọng cỏ mềm
biển đêm nuốt hết nỗi niềm đam mê.

Hương cau đầu đó thoảng về
cái con sáo sậu trên đê mỗi chiều!...
Anh ngồi với những tin yêu
thấy tan đi bớt những điều xót xa.

Chông chênh một sắc gao già
mà lòng đỏ lửa như là từ lâu
bến Nghiêng - Nghiêng xuống đời tàu
anh như thu muộn đắm màu mắt em.

Bước chân tìm bóng dưới đèn
không em gió hú bên lèn đá nhô
bến còn có biển vi vô
riêng anh bạn với bãi bờ gió thổi.

Tháng ba trung du

Gạo vỡ lửa trên cánh đồng con gái
 sông trung du dựng vách đợi lâu rồi
 tôi lại có thêm một lần đến trề
 thêm một lần mang nợ trung du.

Thì em cứ vu vơ khói biếc!
 nắng trung du lặn xuống môi người
 cho tôi tan vào những gì không biết
 gió đòi mà!

Thôi dịu dịu đầy thôi.

Đám rước qua phà cô dâu như em!
 Nước xanh thấm nhuộm trắng màu áo cưới
 gom hết trung du vào ly rượu cuối
 em nồng nàn như trời đất tháng ba.

Củ sắn vùi thương nhớ những ngày xa
lát măng đắng dẫn lối về xuân trước
điều muốn nói chẳng thể nào nói được
nắng mới vừa lại nắng đã hồn thu.

Em có là cây cỏ của trung du?
Mà cứ lửa, cứ rực trời, bỏng cháy...
Lòng xa lánh những ồn ào dễ thấy
dấu muộn màng, trọn vẹn với trung du.

Một đời thơ

Vĩnh biệt nhà thơ Bế Kiến Quốc

Dẫu nhìn mây đã đoán trước một ngày
nhưng tôi vẫn không tin lại vội vàng đến thế
thêm một trái tim nhà thơ ngừng đập
lúc bảy giờ kém mười.⁽¹⁾

Vẫn biết đời người, ngày tận phải đi thôi
sao góa bụa nơi sao trời vừa rạng!
Tiếng chim hót vòng luân hồi im lặng
tôi ngồi ném nhớ nhìn vòng sóng lan.

Anh đã về với cát bụi thời gian
nghe rầm vỡ rào rào trên cỏ ướn
khói thuốc om những vui buồn trần tục
một đời người ngắn hơn một đời thơ.

6/2002

¹ Nhà thơ Bế Kiến Quốc mất lúc 7 giờ kém 10 ngày 15/5 năm
Nhâm ngọ

Một biển, Một chiều...

Anh lại về với biển chiều nay
mây vài dải treo hồ đuôi tóc
em thì xa. Biển rì rào trước mặt
dầm cánh buồm neo gió xuống hoàng hôn!

Anh lắng nghe giữa sâu thẳm, bôn chôn...
Mong ghim giữ bao điều chưa kịp đến,
có thể trong mát lành của biển
một đôi lần sóng vội vã mang đi.

Anh vốc hoài cát ướt trên tay
rằng yêu biển để bớt phần cô độc
rằng nhớ biển em mãi là duy nhất
bóng mây nào mang hồn vía đi theo!

Sóng tấp lên không vỡ mất chiều
còn sót lại chút ngày trên cát ướt
biển dài rộng mà sao chưa có được
chút ngọt ngào khi ta mặn trong nhau.

Giao cảm mùa thu

Khi giông bão lắng mật vào lòng đất
đám mây thu tự khuất cuối trời...

Anh trở về bên những chồi non
nghe đất đai gạn lời lá cũ
nghe giai điệu dòng sông khát lũ
tiếng chim nào mang ánh mắt bay đi...

Trái vừa ngọt giữa lòng tay ấm áp
sóng run lên từ chớp đỉnh nhân từ
đêm cất rượi hồn anh từng giọt chát
“Lá rơi nhiều đâu phải bởi mùa thu...”

*

Thời gian,
thời gian...
câu hát còn vương gương mặt cuối đường
phượng rục rờ trong một chiều nín gió.

Ngực vừa chớm giấc mơ thiếu nữ
tiếng cu gù vén một mảnh trời xanh
em tha thiết nỗi niềm ngọc bội
anh như mưa ghen nắng thị thành.

Thu ơi, thu
lá một lần thót rụng
chút đông này gói lại đợi mùa sau...

*

Đó là đêm,
gió bình thường vẫn thổi
mặt trời sao thao thức đợi ngày về!

Trong giấc mơ vàng trắng dát bạc
tiếng sương lăn trên gò má ửng hồng
tiếng quận mình của dòng sông gặp biển
lời ru nào dừng lại bên cầu mong...

Em hoang dã những đường cong tạo hóa
 hương trời ban cùng giai điệu thánh thần.
 Lá cứ vỡ đẽ vàng mây trắng quá,
 những gì còn, gì tắt phía hư không...

*

Đó là phút đầu tiên,
 em bày tỏ tình yêu
 không chỉ bằng ánh mắt...
 Đôi chim gáy ào qua chiều phố yên lành.

Anh hạnh phúc như ong tìm thấy mật
 như que diêm khát cháy đã lâu ngày!
 Lá biết rụng cho hoàng hôn bớt rục
 gương mặt thánh thần như cỏ, như cây...

Nồng nàn ơi, thỏn thức giữa vòng tay!
 Tâm Phúc lớn mang về giờ hoàng đạo
 em như trời chiều tuôn mây áp bão
 anh nợ nần vùn vũ xuống đời em!

*

Em nhận lấy chút lá thu mùa cũ!
Heo may về mía dòn mật lên cao
đông ém lạnh, mùa xuân qua cửa
cô Tấm đợi vua, thị chín sắc hoàng bào.

Em hãy đến như mạch ngầm khát suối
như tiếng ầu ơ... Mẹ vẫn vỗ về!
Trăng biết ngậm rằm khi còn khuyết
tình yêu cần nuôi lớn sự đam mê!

Mùa trăng, năm 2002

Chiều hôn lễ

Anh và em hai rón trời chứa bão
một màu mây rải trắng đợi đôi ta
trái tim gỗ luôn hồi như mạch bảo
một mùa yêu dâng lửa gốc gạo già.

Hình như lá cũng bớt màu lục cũ
nhịp thời gian mềm lại phía đầu môi
hình như cả đất bằng đang ngập lũ
tiếng cỏ cây trong nước bồi hồi.

Anh chìm giữa vòng tay em níu chặt
chiều đang tan trên mặt sóng tràn trề
con bão muện thu hết vào âm áp
thương nhớ

 oi là,

 thương nhớ ơi!

Mẫu đơn một thuở

Em chợt đến sau rất nhiều những gió
trời đang trưa, nắng vỗ giữa vườn điều.
Ai xui giục thảng mười ngơ ngẩn thế
dải mây nào mang đến những lời yêu!

Ta có hẹn với nhau nghìn năm trước
hình như lời giấu lại dưới bông trang
hoa cứ mượn cố xưa đỏ mãi
vết thời gian trên đá cũ càng.

Anh mượn tiếng chim ghìm lòng mình lại
bát cháo diêm vương không lú hết nỗi buồn
một kiếp thương nhau, vọng chờ một kiếp
vật cỏ nhàu đỡ một đời sương.

Em ơi, em
 nếu có được cho nhau điều ước
 nước sẽ trong hơn những tháng lũ về
 màu hoa cũng bớt đi day dứt!

Thơ sẽ mang đến em hạnh phúc
 những niềm vui như lá dịu dàng
 lau trắng quá, hương vườn xưa ngan ngát
 bóng em và bóng nắng chang chang.

*

Anh yêu em, thương một mùa hoa vỡ
 những sắc hoa ngậm ngải trong lòng
 những sắc hoa giữa vườn đời trần tục
 hút ta về nguồn sông...

Ánh mắt nào hóa chớp cuối cơn giông
 cơn mưa ghen một chân trời dang dở
 anh hư thực giữa sắc màu hoa đỏ
 gương mặt nào như một thoáng trăng đêm.

Cỏ vẫn mềm cho những nhớ, những quên...
Gió còn thổi sau một mùa tan bão?
Hoa trang trở lối về nơi huyền ảo
câu hát ai xui mà ván, mà thuyền...

Trầu cau xui nhau mà đắm môi duyên
ánh mắt xui nhau mà nhìn bồi rồi...
Một phận sào cả đời dò neo đợi!
Ván đóng thuyền thao thức chuyện rừng xanh.

Viết trong đêm cuối năm

Đọc hết trang thơ cuối cùng của số báo tết
phố xá đã lên đèn
Gió bắc thổi từ nỗi buồn nhớ em!

Cây bên đường đèn nhựa lặng im
anh đi từ nỗi khát khao tỏa sáng của ngọn đèn
đến sự trầm lặng của đêm
cái khoảng cách làm anh yên tĩnh lại!

Sương có nặng thêm những vui buồn kiếp ngói
đêm bỗng đầy về phía không em
những hư thực đời thường
đôi mắt em rực cháy!...
Chớ đánh lẫn mùa xuân và hoa giấy.

Anh trở về bên gốc cây thuở ấy
hồn rung rung thơm thảo lá vườn
sắc thắm lại, trầm thêm từng thớ gỗ
lòng lắng đầy năm tháng đã sau lưng.

Đêm vỡ

Tôi không tin,
sau tia chớp rạch đêm
là bão!
Nhưng tôi tin từ ánh mắt em nhìn...

Đêm chẳng còn có thể bình yên
khi chiếc lá cuối trời xanh đi mất
khi âm lạnh không còn ranh giới thật
ai bảo đêm nay hoa sữa không nồng!

Rượu rót rồi kẻ uống, người không
tôi cầm chặt tay em như cầm lên điều ước
đêm tin cần mọi vui buồn, hư thực...
Nào cạn ly để lại rót cho đầy!

Rượu chưa tàn, gió dừng vỗ đêm nay
thương nhớ về đâu bốn bề sương lạnh
em nhóm lửa đốt khoảng không thẳm lặng
tiếng chim đêm khuyết một vòm trời.

Có thể lâu lắm rồi,
mùa đông chùng ngọt lại!
Có thể lâu lắm rồi,
cỏ không sắc dưới chân mình như thế!...

Cuối Đông 2002

Hoa vượt rào

Hàng xóm chung nhau một vách
khuất nhau một dậu hoàng anh.
Bên ấy sắc vàng rực rỡ,
vườn tôi ngăn ngắt lá cành!

Mấy bạn gọi nhau xin lửa
vớ tay qua vách rào thưa,
mấy bạn – Vì sao không rõ!
Tiếng chim lách cách như đùa.

Lá cứ một trời biêng biếc
một trời rừng rực sắc hoa!
Tôi cứ tàn ngần, da diết...
Buông tay để lá theo mùa.

Vẫn biết mây về núi cũ
còn đâu – Ván đóng thuyền rồi!
Hoa nhà người ta ai nở
lửa chiều bén ngọn rơm côi.

Chim ơi, thôi đừng lách chích
rào thưa đừng vương tơ hồng,
mỗi bận gọi nhau xin lửa
gió trời đừng thổi mông lung.

Ai biết chiều xanh lỏng lẻo
màu hoa thiên sứ qua rào...
Ai biết lửa từ mắt cháy
tơ hồng vàng cả bờ ao.

Đôi mắt

Chưa đủ cô đơn để tặng nhau
cho biển đêm tan với cát nhà
vàng trắng chỉ khuyết không tròn được
gói lại thu đầy trong mắt nhau.

Chia chồng

Tặng H.

Cũng là vợ vợ chồng chồng
một năm mất sáu tháng rông lẽ loi...

Sân nhà ngăn dậu trâu hôi
khi bên trâu thắm, thì tôi trâu vàng.

Lỡ làng một chuyến đồ ngang
kẻ chờ sốt ruột kẻ sang chùng chình.

Tiếng chim rót tụt mái đình
thân mình đỡ lấy phận mình mà thôi.

Thà như ấy quách cho rồi
khi phòng người rạng, phòng tôi tối đèn.

Kẻ làm chị, đứa làm em
kẻ no đứa đói, kẻ thềm đứa dư!

Chia làm sao được tâm tư
sướng vui gói lại khi thu đầy phòng.

Đêm về chần đấp ngang thân
gió chi lạnh đến hai lần gió ơi!

Đã mang tiếng có chồng rồi
dám đâu ngẩng mặt nhìn trời thở than...

Chợ tàn, quang gánh dở dang
đò đông chậm bước lữ sang chuyển chiều...

Kẻ từ khi được người yêu
tôi đâu có dám bước liều qua sông.

Ngày xuân kẻ bế người bông
đi bên cạnh chồng mà vẫn nhón chân.

Tính chi hết chuyện xa gần
chia chi hết được mọi phần đục trong.

Những đêm được ở bên chồng
giật mình nghe nấc nơi không có gì.

Xin làng trồng lại cây đa (Trích)

Những gương mặt thời gian

1.

Tôi tìm lại những năm tháng cũ
đom đóm bay lấp lóe tuổi học trò
đền Phủ Mẫu suốt ngày chim chích hót
trái đa rơi đầy những lời ru.

Mẹ tôi ru giọt buồn của ngoại
con cá, con tôm, cánh vạc, thân cò...
Gió đông thổi ngập đồng Đền năn lác
đong đầy con mắt tháng ba.

Ngồi nghỉ dưới gốc đa
ngả nón quạt một cánh đồng khô khốc
những thợ cày, thợ cấy
lội qua con gió Lào.

Mẹ ủ mồi tương
trên chiếc nĩa cha đan mùa trước
bữa cơm rau muống dầm sương
cha mẹ làm nên ngon ngọt đời thường.

Thế mà con đã nghịch vỡ vại tương
buổi trưa ấy
trốn lên cành đa cùng lũ bạn
gặp nắng òa,
bóng mẹ nở trên sân.

Mẹ lặng lẽ nhặt lên từng mảnh vỡ
lòng chắt chiu lại chắt, lại hàn
ủ ấm niềm tin vô tình con đánh mất
đem hết lòng nhân hậu vá cho con.

Đốt đèn lên mẹ tìm khắp xóm
đường sông trâu. Đêm lập lòe đom đóm
tiếng tắc kè vấp lên, vấp xuống
vin ngọn đèn làm gây chóng qua đêm.

Như dòng sông cần mẫn phù sa
mùa ngô như trở từ màu tóc mẹ
đàn sáo ào lên từ vạt cỏ
lắng xuống vòm đa xanh.

2.

Các anh xa làng từ đầu cuộc chiến tranh
có người đi không bao giờ trở lại
Trịnh Huy Liệu
liệt sĩ đầu tiên thời chống Mỹ
Trần Văn Phú
nằm lại rừng miền Đông trong trận mở màn
Vũ Văn Cần
Lê Văn Tươi
những đứa bạn tôi
gửi lại làng một thời tới lớp
bạn nằm lại như cây cột mốc
“*Nam quốc sơn hà...*”.

Trận Điện Biên cuối cùng
chú tôi không về nữa...
Một đêm làm vợ
một đời làm dâu
thím ngồi góc sân nhật hoa dừa rụng
cá đớp mặt ao quanh bụi súng nhàu.

Em thành trẻ mồ côi
khi mới là giọt máu.
Đêm tân hôn hóa trận bão đời
mấy mươi năm ôm ngực mình trong tối
thím tôi sợ hương cau vườn rạo rức
khuya vô tình núp bóng ngọn đèn côi.

dưới tán đa
là hương khói,
là làng
lặng lẽ tiễn đưa
những vong hồn
đèn Phủ Mẫu tiếng chim thảng thốt
nước mắt người vàng vọt lá đa xanh.

Những rễ đa như những ngón tay người
bấu vào đất mà tìm sự sống
những trận bão tung cây
những mùa lũ mặt người, mặt nước
không yêu đất làm sao trời ngụp được
đa với người làm một chứng nhân.

Đi qua những mùa nồm bã chè
in nửa mặt chị tôi
chồng chết sớm
làm mẹ,
làm người đàn ông trong nhà
lũ con nhỏ như tổ chim gặp bão
chạy chợ qua sông
gặp mặt mình trong nước...

Trưa ấy, chị vào đền Phủ Mẫu
dưới tán đa lắm nhảm khảm thảm
làm sao tôi biết được
chỉ trách sông trong vãn vất
vô tình làm gương soi.

3.

Chúng tôi lớn lên
những trai tráng của làng
bằng tất cả những gì làng có
củ sắn non
hoa bí, hoa bù
biết đặt trộm, đặt lừ
đào bùn bắt trạch
biết đan cái nia
biết làm cái vách
biết hái hoa mơ mộng ngắt trời
ăn bữa trưa phải nhìn bữa tối
hạt ngô non bằm bụng để già
bát nước chè xanh sớm tối
gọi nhau qua hàng rào...
Ai cắt câu hò mà sông mà nước
để chẳng thể cầm lòng quên nhau được.

Thăm thẳm nghìn năm
lời ru lắng lọc sông trong vắt
chúng tôi bơi trên dòng sông ấy

chúng tôi uống bằng nguồn nước ấy
bằng những câu ca người mẹ nào cũng thuộc
bãi Phốc Chùa xưa miên man hoa cúc
các anh từng đến đây
leo lên gác chuông mắt đổ xuống sông này
“*Bao giờ ghềnh Sét đứt đôi...*”⁽¹⁾

Ghềnh Sét đứt đôi
sông con lấp cửa
lời niệm vào sông núi đất đai
Phù sa bồi phù sa – Gương mặt những hiền tài.

Anh lặng im
đôi mắt với ngọn đèn
đôi mắt với ước mơ
đã đôi lần thất bại
sông chẳng là sông nếu không còn bờ bãi
mỗi cánh buồm chẳng có khát khao riêng!

¹ *Bao giờ ghềnh Sét đứt đôi*
Sông con lấp cửa đất này mới có quan
(ca dao làng)

Tôi nhận ra anh vóc dáng cánh buồm
nơi bến đỗ *xuân về hoa trở trắng*⁽¹⁾
có một người con gái đứng chờ anh
có một làng già trẻ đứng chờ anh
dưới gốc đa ngày ấy
thơ tìm ra hạt giống để gieo trồng.

4.

Chót vót cành đa một tổ chim non
chúng riu rít giữa vòm trời thăm thẳm
trưa nắng động nghe tiếng chim mảnh mỏng
cứ dát vàng mặt đất đợi người xa.

Cảm ơn em dưới gốc đa ngày ấy đã trao quà
một cuốn sổ tay, đôi câu thơ đề tặng
lời thì xa xôi, ánh mắt đầy hoang vắng
đã bao lần cố gỡ lại bầm thêm.

Sông Mã ơi, tạc giữa trời xanh
em xuống tắm thể mà lau trở trắng!

¹ *Mượn ý thơ tiến sĩ Lê Thuyên Hương - Người làng*

Gió từ gốc đa

1.

Tôi tìm về gốc đa xưa
chỉ tro trống gió chút trưa ngả chiều
chả còn lích chích chim kêu
tiếng đa rụng giữa vườn yêu...mại rồi!⁽¹⁾

Đâu còn những bụi mâm xôi
đã từng chín đỏ cả nơi thờ thần
đi tìm lại tiếng chuông ngân
chỉ nghe đất lở dưới chân dốc Nghè.

Làng giờ vắng bóng đa che
vắng cây gạo đỏ lập lòe giêng hai
bao nhiêu gương mặt hình hài
làng ơi, chớ để cho mai một dần.

¹ - *Mại: Tiếng địa phương hiểu như mục nhưng hình dáng còn nguyên nếu đập nhẹ thì nát ra, tan ra*

2.

Ước chi lại được một lần
tiếng chim lích chích rộ sân ngày nào
để rồi chót vót cành cao
tơ non xin mãi rót vào tơ non.

Cây mang đến sự trường tồn
nén hương đốt gọi linh hồn gần xa
xin làng trồng lại cây đa
thăm xa gương mặt làng ta tụ về.

Chắp tay, trước núi sông kẻ
trăm năm nhân kiệt lại về địa linh.

Mẹ ồm

Coi trầu cả tuần nay bỏ héo
thầy ngồi đầu giường như khói buồn thiu
lòng con cháu nóng ran lửa đốt
mây không trôi phỏ mặc trời chiều!...

Con nhìn mẹ gầy xanh, yếu ớt
lại thương ngô, thương lúa trên đồng
con hộp hồn trước bao nhiêu hư thực
lại lo là khi mẹ đã tám mươi.

Con chưa được như ô cây trước ngõ
đứng chờ che râm mát tuổi già;
chưa gần gũi như bát canh, quả chuối
làm ngọt lòng sớm tối mẹ, cha.

Thương dâu con, mẹ nuốt từng thìa cháo
cháu chất vây quanh cầu phúc cho bà!
Hẹp hòi bớt đi nhường cho đạo, hiếu...
tháng năm chừng mưa, nắng cũng qua loa.

Con khẩn trời cao, lạy quì đất rộng
cầu xin qua đi cơn bĩ cực ngặt nghèo
để mẹ lại nhai trầu,
cho thơ không nhâm lỗi.

Thanh Hóa những ngày chăm mẹ ốm
5.2004

Đông đánh SaPa

Vừa lóe nắng mây đã mờ đỉnh dốc
đào đầu non đông đánh chớm đuôi rồi
chim đánh tiếng bạn tình bên vách vực
suối bỗng đầy một nửa, nửa kia vui!...

Em xuống núi phiên chợ tình buổi tối
chiếc ô nghiêng, trời đất chẳng còn gì
ta như được cầm tay em. Bỗng mất...
Mặc thất thường cho gió cuốn đi.

Theo lối cỏ, tiếng khèn đêm mãi bạn
nhón chân lên, bỗng gặp cái vô - cùng
ta áp ngực vào núi rừng tin cẩn
để nhận về một chớp lửa Hmông.

Ta phải lòng cơn lũ bất ngờ dâng
trôi mãi miết theo sắc chiều thổ cẩm.
Ta phải lòng một SaPa đông đánh
mà dây dưa như cốc rượu ShanLùng.

Chị

Người ấy đã đi xa,
chị như chiếc lá sẫm màu sót lại
trời quá rộng. Cánh chim chiều đã mỏi
chị tôi ngồi đôi mắt lạc xa xăm.

Lại một chiều cùng năm tháng mất anh
đêm thương chị nuốt vào mình nước mắt
lầy công việc làm niềm vui thường nhật
mượn lo toan lấp khoảng trống đời mình.

Chị mỏng manh như mảnh giấy điều
vuông đất lạnh lại vùi đi hạnh phúc
cỏ rồi xanh. Nước đặc vào khóe mắt
chị tôi ngồi soi bóng xuống chị tôi.

Sáu mươi năm không qua nổi chuyến đò
gió cứ buộc vào cánh buồm nhan sắc
thuyền trôi dạt những phương trời xa lắc
neo phận mình vào bến lại cô đơn.

Tôi lặng yên xót thương chị nhiều hơn
tránh bớt đi những vô tình, nông nổi...
Nếu cần thiết phải đốt chiều tàn lụi
đón rằm về gói chiếc với chị tôi.

Sài Gòn, 2/2004

Về xứ Lạng

Theo câu hát tôi tìm về xứ Lạng
gió vẫn đầy một ải Chi Lăng
mưa thương nhớ cứ khuất mờ dáng núi
ngàn lau khua, tiếng ngựa hí vang rừng.

Hẹn rằng thương về với Kỳ Cùng
tôi lạc theo em gặp nàng Tô Thị
hoa mạn trắng, núi rừng xanh ngọt thế
khèn ai mời ngược dốc chênh vênh.

Cho tôi cùng mơ mộng với Tam Thanh
khói biếc vờn bay, xôn xao ngàn lá
nén hương trầm lắng lắng hồn đá
xin được cùng với trời đất tri ân.

Sao em không xuống núi một lần
quê anh cũng có dòng sông, có rượu...
Có câu hát thả trôi lú rú
rằng thương nhau là bến, là thuyền...

Mà bây giờ mặng đặng, nắm nem
anh mãi quá hương rừng thơm lạc mắt
đò ai cắm giữa bến bờ hư thực
bỏ bồng bênh như thế núi rừng ơi!

Mùa lễ hội giêng hai 2004

Vô đề

Lão hàng xóm nằm mơ
mong lão hàng xóm chết!

Có một chiều gió biếc
thổi hai triền rào thưa...

2000-2006

Trái trời

Mới vừa đêm trước trăng còn tẻ
ngỡ sẽ một mai dạm được rằm!
Ai biết trái trời vui chín sớm
chạm chân uống cạn cả tàn trăng.

2005-2006

Bóng nắng qua ngày

Sáng.

Phố nhỏ đây rồi căn gác xưa
bóng thu chớm tụ dưới sương mờ.
Sông Hồng thức lại đam mê cũ
gió sớm rải đây năm cửa ô.

Trưa.

Dồn hết cô đơn vào cõi mộng
xin cho một trận bão tố hồng!
Đồng quê lác đác mùa đang chín
bỏ lại lưng chừng nắng hư không.

Chiều.

Vòng quay mãi quán theo chiều lui
mà trăng mười bốn chớm ngang đầu
mà em. Trời đất! chao... trời đất!
Mà núi rừng dâng ngạt sắc lau.

Đêm.

Đêm nay, trời Huế nhiều sao lắm
chỉ một mình anh với gió thôi!
Dòng Hương mãi chẳng lần dâng sóng
để cánh hoa đăng lạnh tím người.

Bên dòng Trúc Giang

Anh đi dọc con đường
lắng dòng sông trở gió!
Một bên là phố, một bên là đêm
tiếng xuống máy va vào lời tình tứ
quán cóc khuya nghe lá đổ miền vườn.

Chỗ em ngồi gió bỗng thổi nhiều hơn
thổi đến nỗi sabôchê không kịp chín
thổi đến nỗi anh trở thành lỗ hện
hời dòng sông
hôi hộp mịt mờ!

Anh cứ quên là mình đang nhớ
những chòm sao tầng thấp, tầng cao
anh cứ quên mình đang ngộp thở
gương mặt mong manh
âm áp ngày nào!

Em trắng trẻo cho xanh tàu dừa nước
để tàn ngằn một góc chợ ven sông
đêm chẳng thể khóa lấp điều trần tục
anh như mơ
câu vọng cổ đường vòng.

Mai anh về mang theo dòng sông
mang theo Bến Tre
tóc dài buông gió!
Đêm chẳng giữ nổi mình
dấu tiếng cười rất nhỏ.

Viết trong đêm 1/12/2003

Thêm một mùa hoa mai lại về

Với Quỳnh Chi & Thanh Quang

Cha con cách nhau nửa vòng trái đất
hai mùa mai đi qua tưởng nỗi nhớ quen dần
ngày bình thường cũng như ngày đặc biệt
ly rượu nào cũng na ná dáng con.

Thêm một mùa mai lại về trước ngõ
thêm một thói quen chẳng cuối chẳng đầu!
Cái nỗi nhớ buồn cười khi cha thức thì con đã ngủ
ngờ cảm bằng mà lại cứ đầu đầu!

Năm tháng qua mau, năm tháng qua mau...
Xuân đang đến từ buồn vui mùa trước
sắc mai gọi bao điều về hạnh phúc
câu thơ nào gõ cửa gọi tên con.

Những ngày cuối năm 2005

Hoa vỡ mùa

Có một mùa hoa phượng trong tôi
bất ngờ cháy một niềm vui nho nhỏ
trưa nắng đọng, lắng lòng nghe lá vỡ
em trở về đâu đó phía xa xăm!

Em là hoa của thành phố đầy hoa
em là biển – Gió thổi từ bốn hướng
xin đôi mắt đừng bớt phần tình nghịch
lá đang xanh... xanh đến bất ngờ.

Có cái gì trong vắt, ngây thơ...
Nhẹ nhàng đậu xuống bàn tay run rẩy!
Có cái gì mãi mê không thấy
thấm dần dần lên da thịt râm ran.

Tôi lục tìm một tiếng ve khan
sao cứ gặp nụ cười trong sáng thế!
Thuyền lạc hướng dạt trôi vào cửa bể
hoa vỡ mùa rắc đỏ cửa sông xưa.

Cảm

Em ngọt ngào mà vàng trắng lẻ bạn
đêm màu gì mà ngàn lá me bay?
Anh như câu kinh dật về mọi phía
gặp phương nao cũng nhuộm mặt trăng buồn.

Anh lắm khi như bão ngông cuồng
cuốn tất cả, mịt mù lên tất cả...
Khi gió lặng, tay chỉ còn xác lá
cứ ngỡ vàng son, cứ ngỡ vàng son.!...

2006-2007

Nhịp điệu thượng nguồn

Tặng Minh

Ba mươi năm lam lũ với rừng
bạn nằm lòng từng dòng sông, con suối
cây rừng xanh, tócбет cùng gió núi
nụ cười ròn hăm hờ một đời trai.

Cao nguyên mùa khô tôi ngồi bên bạn
hoa PơLang rụng đỏ mặt đường
dòng SêSan âm ào trong ngực
tiếng cồng điệu gió ngược về buồn!

Lắng nghe sông từ phía thượng nguồn
thương đất nước lòng người hóa điện.
Cầm tay bạn mà rừng, mà biển
nốt sần chai, giọng tổ có sần chai?

Có ai hát: - *Sông Đà*... qua cửa sổ
để bông bênh mây trắng cả Tây Nguyên,
có ai ngỏ lời yêu qua cửa sổ
để dòng sông oản khúc kiếm tìm!...

Sê San mùa khô 2004

Phía không tôi

Gặp lại em sau khúc rẽ cuộc đời
chiều rung động với những gì đã mất
vẫn đôi mắt hai mươi năm về trước
em đã từng ủ ấm lòng tôi...

*

Nhưng bình yên nào đâu trong ngọn lửa
cháy hết mình chỉ còn lại tàn tro...
Tôi với em lạc nhau trong hạnh phúc
bến sông xưa gió hú gọi dò.

Tôi như cánh chim đêm mệt mỏi
gánh nhớ thương bằng hai nửa vòm trời
sắc nào rụng, hoa còn hồng thắm lại
bão nào yên về phía không lời!

Em đừng để vụng về theo gió cuốn
trái tim thường lảng tránh sự bình yên!
Chút thu rụng đầu nhà tang tảng sớm
giấc mơ nồng vui những thói quen!...

*

Đôi mắt ấy, xin đừng giông bão nữa!
Đừng như trăng thon thót trước mây trời...

3/2004

Lời yêu muộn

Hay là vì anh chưa thật
lời yêu giấu kín trong lòng
suốt đời em thành chớp bề
mưa ngàn nhấp nhóa hư không.

Có một dòng sông Vàm Cỏ
mùa hoa điên điển ngập đồng
rượu khuya mềm môi chuột nường
ròng rọc điệu lý qua sông.

Em ước làm dâu xứ Bắc
bao đêm giấu mặt nhìn ra
con sông Hoàng Long đông đỏ
giấc mơ khách khứa đầy nhà...

Cứ thế lòng ai hồi hộp
lòng ai hồi hộp thâm yêu.
Suốt thời trẻ trai cầm súng
không ai thốt nổi một điều.

Để rồi dòng sông Vàm Cỏ
vật vờ với lục bình xanh
để rồi sương mờ Tam Điệp
phủ lên ký ức vô tình.

Em khuất vào sau đồng đội
hỡi dòng sông thuở xa ơi!
Câu thơ nói lời yêu muộn
không hay trắng mái đầu rồi.

Cuối 6/2005

Chim lạ đã bay đi

Mây bỏ đi dang dở một chiều
mây trắng xóa quanh mái đầu góa bụa
tao đến thăm mây - Chỉ còn nhang khói!
Và giọt buồn của những điệu kèn tây.

Vẫn biết đời người mong manh, ngắn ngủi
Sao lá còn xanh đã vội về giờ
nắng cứ lẳng đay lên ly rượu
tao đưa cùng chén choáng lên môi...

Thế là con chim lạ⁽¹⁾ đã bay đi!
Bay đi mãi một khoảng trời tro xám
cây sao lẳng soi mình bên hồ cạn
mặc gió ngậm dưới lòng đất râm ran...

Âu cũng xong một kiếp nợ trần gian
hãy yên nghỉ vĩnh hằng nơi chín suối
tao đốt nén nhang trả mây về cát bụi
để hồn cùng siêu thoát với ngàn sao.

7/3/2004

¹ - Về một bức ảnh của Hồ Ngọc Thành

Thôi thì em cứ khóc

Thôi thì em cứ khóc
nếu vợi đi chút buồn!
Em cứ tựa vào vai anh
sóng có thể mặt hồ hóa bão!

Em đừng thánh thần giữa nơi trần tục
đừng trách chi ai một chút dối lừa
cây còn lá nghĩa là còn khát gió
trời lại mang về giọt nắng sau mưa.

Mây mộng mơ đắm đuối dòng sông?
Trăng cứ khuyết vì nặng lòng yêu biển?
Thao thức là gì mà hoa mận tím!
Trong giấc mơ xuân chim én bay về.

Phía ngoài hiên khoảng trời nhỏ riêng tư
 trong chậu sành cây sung trĩu quả...
 Anh vô tình trước bao điều để ngỏ
 thông điệp nào cây dòn nhựa lên tay?

Thôi thì em cứ khóc
 hạ ngoài kia đang đầy.
 Em cứ tựa vai anh
 bão rồi lặng cuối vườn hoa lại trở.

Cây khế trường Dục Thanh

Gần một trăm năm sau
ngày Bác đến Dục Thanh
cây khế đã hóa trầm trên cát.
Trời Phan Thiết màu mây trắng bạc
trôi miên man trên bến dưới thuyền...

Thương cây non trên cát nhọc nhằn
Bác mơ có ngày chim về hót
một mùa khế chín vàng trong cổ tích
biển khôn cùng, no ấm dạt về đâu?...

Tiếng cuốc kêu hoang. Đất nước bầm đau!
buồm lỏng gió những bến bờ xa khuất.
Gầu nước trĩu lòng Người bên giếng nước
cát gồng mình đợi ngày khế trở hoa...

Bác ra đi chưa trở lại Dục Thanh
ngôi trường cũ vẫn nồng hơi ấm Bác.
Đã bao mùa khế vắt lòng để ngọt
và những bầy chim riu rít tìm về.

Đôi mắt SêSan

Chỉ còn lại vầng trăng non vừa nhú
cùng chớp lên bên ánh lửa hàn
tôi lạc giữa núi rừng thăm thẳm
ánh mắt nào trong vắt SêSan!

Em đừng qua vạt gió một mình,
đừng vượt tóc bồn chồn bên suối vắng!
Mùa lá vỡ cao nguyên cháy nắng
đêm công trường ánh mắt níu trăng non.

Tôi muốn là làn gió thổi quanh em
thổi đỏ mãi cánh hoa rừng bên suối
tôi muốn là chim ChơRao chà tới
rú rít về cùng trời đất Tây Nguyên.

Tôi muốn thành câu hát của riêng em
âm áp mãi bờ môi nồng cháy.
Ai thả PơLang bông bênh nước chảy
để vào hùa chớp lửa SêSan.

Thơ dâng

Kính viếng hương hồn mẹ!

1. Sài Gòn đêm 22-6-2004

Vẫn biết chuyện tử sinh là lẽ thường tình
con đứng trời trông hay tin mất mẹ!
Giữa phố xá xứ người cô tẻ
con bất ngờ thành kẻ mồ côi.

Cửa trần gian khép lại cánh luân hồi
từ cát bụi mẹ trở về cát bụi
thôi rồi xóm làng, thôi rồi sớm tối...
Đêm mờ lung trút vào sự vô cùng.

Cả nhà con thức với nỗi buồn
lặng yên nhìn nhau, lặng yên ngơ ngác...
Khi cái đau quặn khô trong hốc mắt
con giật mình thương mẹ chỉ con trai.

2. Những nén nhang dâng mẹ

Thế là con đã chậm mắt rồi
 ngàn cây số đường, ngàn cây số bão...
 Mẹ nằm im giữa nghi ngút hương trầm
 bên hàng nén quạn mình leo lét cháy.

Con khầu đầu trước vong linh mẹ
 tiếng trống khàn thảng sáu gõ vào nhau,
 mẹ siêu thoát giữa ngân hà vũ trụ
 vành khăn tang và tóc trắng mái đầu.

Những đứa cháu mắt bà ôm mặt khóc
 con đường trưa tiễn mẹ bỗng vô cùng.
 Khi bất ngờ khuyết một vòm râm mát
 nắng như là vất lửa vãi đầy sân.

Anh bệt người giữa ngồn ngang đất cát
 tưới rượu lên vuông đất mẹ nằm
 miệng lẩm bầm cụng hoài ly nước mắt
 lắt lay như lau trắng trên đồng.

Không con gái, mẹ thêm lời dịu ngọt
phút tỉ tê như thể miếng trầu nồng
những dâu con thấu nỗi lòng làm mẹ
ngấn mắt trào những giọt lệ ân nhân.

Tiền mẹ chiều nay có nén nhang bè bạn
những vòng hoa phủ kín mộ phần.
Chút gió quất nơi cuối đồng, đầu bãi
tiếng không cùng vọng lại rung rung.

3. Hãy yên lòng mẹ ơi!

Khi bà mất con mới vừa tám tuổi
gió bắc về, cái đói vã mồ hôi
bát cơm cúng nhật bớt vài lát sắn
mẹ đốt nhang nước mắt thay lời.

Đống rom cuộn tròn giấc mơ con trẻ!
Con hiểu hết làm sao được cảnh đói nghèo?
Con hiểu hết làm sao lòng mẹ đắng?
Sông Mã đầy. Sông Mã lặng lẽ trôi.

Con lớn lên. Rồi xa xóm, xa làng
xa mẹ mịt mù, quê hương tí tắp
cứ mãi miết với những gì to tát
lại quên đi chút hơi ấm mẹ cần.

Để bây giờ khi mẹ đã ngàn năm
mới thẳng thốt giật mình trong nhang khói!

2004-2006

Nhớ

Mấy bận hoa đào khoe thắm đỏ
trời Nam ủ ấm sắc mai vàng
chao ôi, da diết màu nắng lạnh
xoan tím vườn bên ấp úng tàn.

Tôi lạc giữa phố người đông đúc
hồn lặng về nơi tiếng chân trần
tết nay, vắng mẹ ai đãi đồ
bánh có đèn không?

Rượu có tắm?

Cuối năm 2004

Phú Quốc

Ngót năm mươi năm
lần đầu tôi đến
Phú Quốc bỗng bênh như câu hát ru.

Những cánh buồm xui mắt người đắm đuối
biết làm sao xanh hết với rừng đây
biết làm sao nếu cũng đôi mắt ấy
miên man như biển lần đầu...

Cát bỗng hóa ngọc ngà
khi chiều nay em vui mình tắm nắng
xin sóng chớ vội vàng
với cát
và em!

Tôi ngồi mơ Chữ Đồng Tử - Tiên Dung
tôi ngồi mơ
giấc mơ hóa cát...
Bạn tôi ngồi thả khói thuốc缭绕
trắng một góc bình yên.

Quê nội

Tết xưa về quê nội
được bà cho thăm đồng
mưa như là kim tuyến
trên màu hoa cải ngồng.

Bà công đi bẻ ngô
nhong nhong như phi ngựa
những hạt ngô căng sữa
ngọt theo em tháng ngày.

Bà giờ lưng đã còng
ruộng đồng chưa chịu nghỉ
cứ nghĩ mình vô tình
nên lưng bà mới thế.

Những mảnh vỡ cảm xúc

Những bông hoa tím buồn
mảnh vỡ thời gian!...
Tôi nâng trên tay gương mặt của ngày.

Em lặng lẽ như thiên thần bé nhỏ
em cô đơn trong dữ dội ồn ào
hạt thóc lép mơ trồng cây mộng tưởng
đem bạc vàng gá đổi cái không đâu.

Tôi lang thang giữa cánh đồng chập choạng cánh
dơi

tôi ôm hoa trong vòng tay
tôi mặc hoa vô định...
Tôi như trẻ lên ba, ưa sự tò mò!

Tôi xói tung ký ức – Gia tài mình cất giữ
cái trinh nguyên – Nức nở
niềm đam mê như chiếc lá bay vèo...
Có gì đó ngổn ngang vật vờ
lại tung bùng như gương mặt đang yêu?!

Tôi cố hữu trong em hay em cố hữu trong tôi?
Bức tường định mệnh nhợt nhạt cảm xúc
tôi chẳng thể nhốt mãi hồn em trong say đắm
riêng mình
mùa đông, mùa đông – Vòng tay thiếu nữ!

Bước chân em nhón gót vào trí nhớ
tiếng của đêm vọng lại vạc kêu buồn
Hồ Tây ập òa, Hồ Tây vụn vỡ
hương sen chùa đung đỉnh hồi chuông.

Trong đêm 22-9-2007

Người về vũ trụ, thơ nằm lại

Chút rét đầu xuân còn đang ngọt
mà sao anh đã vội về giờ
một vòng sinh tử thơ thấp lửa
một chút buồn buồn vụn giọt rơi.

Người về vũ trụ, thơ nằm lại
trái đất bây chừ cũng rộ hoa
đông biết tàn đi cơn gió lạnh
ngày lại ngày qua ắt sáng ra.

Anh hãy bình yên ngon giấc ngủ
cùng hồn siêu thoát giữa ngàn sao
đêm nay hậu thế bao người thức
ngẩng mặt tìm trong tiếng gió gào.

Một đêm sau ngày mất của nhà thơ Huy Cận
2-2005

Tạm biệt Sài gòn

Tạm biệt Sài Gòn,
mưa nắng đuổi nhau trên màu tóc
hoa cúc muộn chớ buồn sang khóm trúc
chiều cố tình lỡ nhịp với trăng non.

Chớp mà chi – Hồi hộp thượng nguồn
cầm tay bạn lại gặp trời, gặp biển
đêm áp ngực một đồng bằng dâng hiến
mắt cay sè vệt khói ngân ngơ!

Đôi bờ sông đợi bến bóng dò
cát cứ trắng để mềm, nước cứ trong để vỡ
người ra đi mặt hướng vào giông gió
tôi nào hay thương nhớ phía phù sa.

Tôi nào hay...
Hoa giấy vỡ đỏ trời xa cách bạn
gió có cuốn xác hoa về phía thẳm
chút vô cùng gửi lại phía xa xanh...

Chút vô cùng,
 với bạn, với anh....
 Nào dốc cạn,
 cho lòng yên tĩnh lại
 mai rồi xa, bè bạn với sông Hồng!

*

Sông Hồng ơi, còn nhớ tôi không?
 Mùa nước cạn, sắc thu vào đáy biếc
 môi còn ẩm, mắt người còn thao thiết
 cổ nhân ơi, có bạc áo Hoàng Thành!

Tôi muốn mang theo chút nắng Sài Gòn
 làm bè bạn khi trái trời trở gió
 tôi muốn giữ một Thăng Long ngàn thuở
 gương hiên nhân vẫn ánh mặt nước đầy.

Quảng Bá 2007

Bên giàn thiên lý

Tôi tàn ngần bên giàn thiên lý
Đóa tâm xuân ngày ấy đã xa rồi
biển không đủ rót tràn chai được
xác gửi trần gian. Hồn lên trời!

Thế là xong một kiếp Sơn ơi!
Cúc bách nhật mà người thiên cổ
Cộng rom vàng lịm một đêm mưa đổ
chảy rờn rờn – *Dọc cánh đồng thơ*.¹

Rồi khói hương...rồi hương khói...phủ mờ
trả lại hết *Chuyện tình bên sông* ấy
trả lại hết – *Dậu cúc tàn* đấng lại
ai biết nỗi đau nào làm Sơn đau?

¹ Chữ in nghiêng là tên các tác phẩm của Trịnh Thanh Sơn

Ly bia chiều ngàn cây số thăm anh
tiếng cười ấy vẫn cất cao quen thuộc
ánh mắt cuối cùng nhòa trong mưa ướt
khoảng cách đời người ngắn chỉ tày gang?

Bình tĩnh đón về mình tin bạo bệnh
bình tĩnh sống. Bình tĩnh về cát bụi
còn bình tĩnh nào cho tiếc nuối?
Người bỏ đi – *Giàn thiên lý* bên trời.

Đêm trước ngày đưa tiễn Trịnh Thanh Sơn
19-9-2007

Tạ lỗi

Tôi lấy gì tạ lỗi mắt đen
sông vẫn đỏ - Mà em ôm mặt
em vẫn đỏ - Mà sao ký ức!
Bên trăng om nôn nóng bóng thuyền về.

Tôi lấy gì tạ lỗi nụ hôn
sương vẫn ướt và sao trời nhấp nháy
lá chớm lửa chút màu xanh ngắt lại
thịt da cong như cây cỏ giao mùa.

Tôi lấy gì tạ lỗi những được, thua
nhận vô nghĩa chỉ toàn nước mắt
người tức tưởi lấy tay che mặt
kẻ nói cười - Bầm dập hết người ơi!

Tôi lấy gì tạ lỗi cánh hoa tươi
em hạnh phúc đi về, em tự do ở lại
cây cứ thêm vòng trầm, yêu cứ thêm bùa ngải
tôi như là... không phải chính tôi.

Thanh âm

Xanh giữa phố ồn ào
một mảnh vườn nho nhỏ!

Em tìm gì trong mảnh vườn của tôi
một chút mộng mơ
một lời đường đột...

Em như chuồn kim chớm đuôi sắc nước
vuông trời xanh xao động vui buồn
năng sắc lạnh khói mây vào hư thực
giông bão nào nuôi tiếc ngày xuân

Giông bão nào em ơi, trên trần thế
trắng đang lên cho gương mặt em rằm
trắng đang lên – Thánh thần và tượng gỗ
hoa phù du, trái ngọt cũng phù ru!

Những giấc mơ, vàng trắng như chiếc nón
em đội lên làm bóng mát che đầu
em đội lên, khuất vòm trời dằng dặc
mưa nắng chẳng buồn đến được em đâu!

Nghe róc rách em dừng nhàm tiếng suối
chim họa mi lạnh lảng hót trong lồng!
Ngậm hết đắng – Ngải vàng hóa cúc!
Chút không cùng lạc giữa phố thanh tân.

Em ơi, em to tát để mà chi?
đâu có biết đây chỉ là ảo ảnh
đâu có biết màu xanh trong vỏ nắng
cỏ trong vườn còn sắc dưới chân em?

Lời yêu gửi lại hoa rừng

Anh giấu đa mê vào bông bột gió rừng
mặc sức điệu xòe mềm lên chén rượu
mặc sức đông tàn rừng mình lạnh lẽo
anh phải bùa mây trắng bùa vầy.

Anh vòng vo như đường đến vòng vo
qua mỗi khúc quanh chạm vào bất chợt...
Quả nhót chua thêm nhát gừng để ngọt
em gọt mong manh hư ảo cả chiều.

Anh phải lòng căn nhà gỗ liêu xiêu
xôi nếpбет tay, rêu rừng ngọt đũa
anh phải lòng đêm sương trắng đổ
em mận nồng ấm áp biết bao nhiêu!

Rồi chia xa, rồi thương nhớ ...chiều chiều
bên ly rượu táo mèo ấm một Mù Cang Chải
cánh hoa rừng mắt người con gái Thái
quá nửa đường ngân ngân tiếng khèn môi.

Cuối đông, 2008

Cùng bạn đọc!

Tập THƠ LÊ QUANG SINH là tuyển chọn các sáng tác của tác giả từ những năm còn là sinh viên trường Đại học Bách khoa Hà Nội, những năm sống ở Sài Gòn và năm đầu trở lại Thủ đô nhận công tác tại Trung tâm văn hóa Hội nhà văn Việt Nam. Trong tập tuyển chọn này có một số sáng tác đã công bố, nay tác giả có đôi chút chỉnh lý, sửa chữa hoàn thiện. Xin giới thiệu cùng đồng nghiệp, bạn đọc coi đây là bản chính thức.

Xin trân trọng cảm ơn!